

ALFRED ELTON VAN VOGT

UN RÂS NEBUN

The Sound of Wild Laughter, 1972

Când a aflat despre accidentul soțului ei, mintea Mariei a fost străfulgerată de un aforism de-al lui, care o supărase întotdeauna cel puțin la fel de mult ca oricare din celelalte idei de-ale sale, la fel de nesuferite: „Prima reacție a soției unui bărbat modern, când află despre moartea lui, este ușurarea. În ziua de azi toate femeile consideră că s-au măritat cu bărbatul care nu trebuia și că acum or să găsească unul mai bun...”

Aforismul continua. Dar fusese întotdeauna convinsă că scriind această parte a aforismului și repetându-i-o mereu, Carl dorise să vadă ce ar fi simțit ea în cazul în care s-ar fi întâmplat așa de-adevărat.

În picioare lângă telefon, în casa părinților ei, după ce pusese la loc receptorul, Mariei nu-i venea să creadă că el chiar fusese accidentat: Nu acest om cinic la superlativ!

Câștigător, împreună cu ea, al Premiului Nobel pentru fizică anul trecut, șef al propriului său laborator de producție, președinte al Corporației Non-Pareil, amant (după spusele lui) al unor duzini întregi de femei, autor al unei extrem de mecanistice filosofii a comportamentului feminin (scrisesse fiecare comentariu cu mâna lui într-o carte nepublicată, intitulată *Femeile sunt sortite pieirii* – Aforismele doctorului Carl Hazzard)... practic nu păruse

vreodată vulnerabil.

Mai târziu, pe când se pregătea să ia avionul spre New York înainte de a-și continua drumul spre coasta de vest, a mai primit un telefon: doctorul Angus MacKerrie, chirurg șef la Fundația de Studii ale Creierului, reușise să scoată creierul lui Carl din cutia craniană cu câteva minute înainte ca moartea să-i cuprindă corpul zdrobit.

Cu o tresărire, Marie își aminti.

Carl și ea, și mulți alți savanți, semnaseră cu câțiva ani în urmă un acord cu Fundația, prin care își donau creierele. Scopul era menținerea în funcțiune a capacității de a gândi, după moarte.

Marie nu prea-și dădea seama ce ar trebui să simtă. Cu siguranță nu durere.

Un al treilea telefon – de la dr. Walter Drexel, care vorbea cu o voce ciudat de încordată – a fost scurt. Obținuse orarul avioanelor cu care călătorea ea. I-a spus: „Marie, știu că o să ți se pară ciudat, dar te aștept la New York. E foarte important”.

Și într-adevăr l-a găsit acolo, pe aeroport, înalt, bine îmbrăcat, serios, un domn bine de patruzeci și ceva de ani.

A anunțat-o că i-a închiriat o cameră într-un mic hotel de lux pe East 48-th Street și că rezervase o masă la un restaurant tot de lux în apropiere. Totul era foarte ciudat, într-adevăr, dar Walter fusese șeful compartimentului de fizică la Hazzard Laboratories, și, dacă lucrurile își urmau cursul firesc, ar fi trebuit să fie promovat acum pe postul lui Carl. Marie se sui în taxi împreună cu el, nedumerită dar nu și tulburată.

Au cinat în doi, într-un separeu. Imediat ce au ajuns la cocteiluri, Walter începu, cu voce joasă:

— După ce ai plecat – la sugestia lui Carl, după cum am înțeles...

Ea dădu din cap aprobator:

— Vroia să merg să-mi vizitez părinții.

— Pe mine m-a chemat în biroul lui. Mi-a spus că văzuse un schimb de priviri între tine și mine care-l făcuse să-și dea imediat seama că avem o legătură.

Ceva se strânse în Marie. Vechea rușine. Spuse, nefericită:

— Nu-ți face probleme, Walter, am mai trecut prin asta. Walter continuă:

— Mi-a dat preaviz o săptămână. A zis că m-ar da afară, dar că nu vrea să dea naștere la bănuieli că mă zboară din cauza ta. A zis că nu vrea ca

reputația ta să fie știrbită. Mi-a spus să caut un motiv oarecare și suficient de plauzibil pentru plecarea mea.

Marie spuse:

— Din clipa asta ai postul înapoi.

— Mulțumesc, Marie – fizicianul era grav. Dar dacă n-ar fi fost decât asta aș fi stat la Los Angeles și ți-aș fi spus-o acolo. A crezut probabil că-mi bagă un cuțit în inimă spunându-mi că va vorbi presei despre numeroasele tale aventuri amoroase, că o să descrie lumii întregi existența lui de coșmar, ca soț al unei femei ușoare...

— A zis afemeiatul ăla *așa ceva!*

Pe moment, revoltătoarea inversare a adevărului o înfurie pe Marie dar n-o surprinse. În chiar primul an de căsnicie Carl o anunțase că are o amantă, sau două, sau trei. Ea se mutase imediat puțin mai departe, pe același palier, în apartamentul propriu. La scurt timp după aceea, Carl își manifestase primele bănuieli în ceea ce o privea pe *ea*, prin ceea ce avea să fie probabil primul lui aforism: „Termenul de femeie «bună» este incorect. Fiecare femeală umană s-a retras într-un colț sigur din punct de vedere psihologic. A fi «bună» nu este decât unul dintre aceste colțuri, deși este probabil unul dintre cele mai sigure din moment ce majoritatea femeilor americane îl folosesc ca bază de operații”.

Carl argumentase că înfățișarea ei exterioară de frigiditate nu era decât un aspect al „încolțirii”, „retragerii la colț”, își regăsi vocea:

— Bineînțeles că l-ai anunțat că ești nevinovat.

Walter răspunse sincer:

— Marie, era ca și cum ai vorbi cu un dement. Când spunea lucrurile acelea despre tine, ochii lui negri îi luceau, buzele îi tremurau și avea picături de transpirație pe obraji...

Era descrierea vie a unui Carl pe care Marie îl cunoștea bine. Spuse:

— Fără îndoială că intra într-una din fazele lui periodice de gelozie. În trecut, angaja un detectiv și-l punea să mă urmărească. Câteodată îl găseam în camera mea, adul-mecând. Îmi spunea că miroase prezența unui bărbat – o minciună, pentru că nu era niciodată vreunul. În momentele acelea îi veneau în minte cele mai răutăcioase aforisme...

Se opri. O cuprinse vechiul sentiment de dezgust.

Walter spuse:

— Marie, operația asta pe creier schimbă totul. Îți dai seama că Fundația de Studii ale Creierului așteaptă să comunice cu Carl imediat ce

dispare efectul anesteziei?

Marie nu se gândise la asta deloc.

Se gândi acum, dându-și seama, amintindu-și de lunile când undele ei cerebrale și ale lui Carl fuseseră înregistrate și corelate cu modul în care vorbeau. Fiecare silabă și sunet pe care-l produceau fuseseră transformate în informație analogică introdusă într-un calculator.

Walter continuă cu o voce ternă:

— Marie, dacă-și revine Carl și e tot în starea asta de gelozie și suspiciune extremă, s-ar putea să spună ceva împotriva noastră.

Marie îngheță de frică. Ar fi fost suficientă o singură acuzație pentru a distruge și reputația ei, și a lui Walter. Walter încheie pe un ton disperat:

— Marie, ești soția lui. Trimite o telegramă Fundației să aștepte cu orice încercare de comunicare până ajungem acolo. Noi doi trebuie să fim primii care vorbim cu Carl. Folosește-ți toate drepturile legale, indiferent ce ar putea crede unii și alții.

— Dar am semnat niște convenții, șopti ea, care...

— Trebuie! Vocea lui Walter era răgușită. N-ai de ales.

Cu o mână tremurândă, scoase două formulare de telegramă din buzunarul de la piept.

— Asta-i pentru avocatul tău - cum îl cheamă?

— Bob Lindley. Apoi îl corectă: avocatul lui Carl.

— Acum e avocatul tău, spuse Walter. Și asta este adresată doctorului MacKerrie de la Fundație.

Îi citi mesajele. Erau practic la fel. Primul cerea avocatului să negocieze imediat cu Fundația și să le interzică orice comunicare cu Carl fără permisiunea ei expresă. Al doilea adresa aceeași cerere urgentă doctorului MacKerrie.

Menționarea numelui MacKerrie îi aminti Mariei că acesta era cel care făcuse numeroasele înregistrări encefalo-grafice ale undelor ei cerebrale și ale lui Carl. Și își mai aminti ceva. Carl întotdeauna considerase că „Mac” stătuse lângă ei mai mult decât era necesar, pentru că, după cum se exprimase el în maniera lui mecanicistă, „libidoul lui simte pe aici o femeie nefolosită - aceasta ești tu, dulceată”.

O altă vorbă de-a lui Carl îi trecu prin minte: „Când o femeie descoperă că un bărbat o iubește, are un impuls foarte puternic să-l folosească. Nu întotdeauna e înțelept”.

O speranță plină de tensiune încolți în ea: *Oare Carl a avut dreptate,*

dacă Mac într-adevăr mă place... Îi va convinge pe ceilalți...

Cu voce tare și sigură, spuse:

— Anunță-i cu ce avion sosim mâine. Și trimite telegramele!

Walter o corectă:

— Cu ce avion sosești mâine. Să nu ajungă cineva să mă suspecteze *pe mine!*

Și o luă la picior, nerăbdător să trimită telegramele.

□ // □

Dimineața.

Marele avion cu reacție decolase de o oră din New York, când sosi prima telegramă de răspuns, care-i fu înmânată lui Marie. Citi:

PREA TÂRZIU CA SĂ OPRIM PRIMUL INTERVIU.

DEJA DISTRIBUIT TV ȘI RADIO. FUNDAȚIA PROMITE COOPERARE DEPLINĂ PE VIITOR. CU DRAGOSTE, MAC.

Marie își dădu seama că Walter se chinuia să se aplece din scaunul alăturat ca să citească și el. Îi trânti telegrama în mână, șoptind:

— Carl nu pare să fi făcut vreo acuzație.

Avea un sentiment puternic de ușurare, sentimentul că fusese evitată o criză.

Își dădu seama că Walter scria furios pe spatele telegramei. Când acesta îi băgă hârtia în mână, văzu că are pupilele dilatate și trăsăturile contorsionate. Îi șopti:

— Marie, trebuie să oprești chestia asta cu radio-TV. Fii atentă.

Îi înșfăcă telegrama din mâini și citi ce scrisese: „Dau în judecată Fundația, companiile de radio și TV și cer despăgubiri de milioane dacă se transmite programul fără permisiunea mea”.

Marie se gândi: *Or să creadă – Mac o să creadă – că sunt o isterică.*

Își aminti că unul din aforismele lui Carl descria reacția bărbaților superiori în fața unei femei isterice: „Se hotărăsc ori s-o plesnească ori să-i cânte în strună”.

Spuse cu voce nesigură:

— E necesar, Walter? E absolut necesar?

Îi răspunse într-o șoaptă răgușită:

— Pur și simplu nu mai trebuie întârziat nici o secundă.

— Ești sigur că nu-mi dai sfaturi aiurea din cauza fricii?

— Marie, nu trebuie să-l lăsăm pe Carl să fie auzit în eter până nu știm ce are de spus.

Era o doză de adevăr în asta. Marie aprobă din cap și spuse:

— Bine, trimite-o!

Stewardesa luă telegrama și îndată se întoarse cu alta. Era de la avocat:

„Început negocierile cu Fundația. Situație legală neclară datorită circumstanței unice. Vizitați-mă la întoarcere. Multe aspecte urgente de discutat. Bob L”.

Cu o oră înainte de aterizare, lui Marie i se înmână o a treia telegramă. Era de la dr. MacKerrie:

„OK, OK. Te aștept la aeroport. Cu drag, Mac”.

Marie citi mesajul, gândindu-se: *S-au hotărât să-mi cânte-n strună.*

Se simțea teribil de rușinată.

„Mac” îi aștepta la piciorul scării de la avion: un bărbat de înălțime mijlocie, cu fața netedă, chipeș, de vreo patruzeci și ceva de ani, și tot atât de cumsecade și sensibil, pe cât și-l amintea.

Se părea că reporterii așteptau în clădirea aeroportului, iar el conspirase cu oficialii liniei aeriene pentru a-i păcăli. Îi conduse pe amândoi la o limuzină pe care Marie o recunoscuse ca aparținând Laboratorului Hazzard. Șoferul era un funcționar tehnician care o întâmpină cu o expresie de regret și înțelegere.

Află că planul lui Mac era ca ea să se ducă acasă și, mai târziu, în cursul zilei, să vină la Fundația de Studii ale Creierului ca să vadă primul interviu cu creierul lui Carl, după care avea să poată vorbi direct cu acesta.

Totul era aranjat atât de prevenitor și grijuliu, atât de lipsit de orice fel de amenințare, încât Marie rămase cu gura căscată când Walter se aplecă peste ea și spuse aspru:

— Imediat ce o conduc pe Dr. Marie acasă, mă întorc să stabilesc condițiile în care trebuie făcută toată treaba asta, e clar?

Dacă MacKerrie fusese șocat de aceste cuvinte, nu o arătă deloc.

— Va fi așa cum stabiliți, Dr. Marie și dumneavoastră, spuse el liniștit.

Era trecut de trei când Marie opri mașina în fața ușii Fundației.

Walter o aștepta, și îi parcă mașina. Când se întoarse, îi povesti cu voce joasă:

— Sunt aici de la prânz și am aranjat să avem întâi vizionarea, apoi vom merge în sala calculatorului, și tu vei sta de vorbă cu Carl.

— Ai văzut filmul?

El dădu din cap că nu. În liniște, o conduse în sala de proiecție.

Marie se așeză în sala semiobscură, simțindu-se puțin încordată, deconcertată și neștiind la ce să se aștepte.

Când se luminează ecranul, văzu o cupolă transparentă de plastic, cu un diametru cam de un metru și jumătate. Structura strălucea de nenumărate reflexe luminoase, astfel că trecură câteva secunde înainte ca Marie să-și dea seama că înăuntru se afla o structură curbă, cu suprafața ca o oglindă, care conținea un lichid limpede. Parțial scufundat în acel lichid, se putea vedea un obiect roz și gri. De dedesubt veneau să se atașeze la acesta tuburi de diferite culori, dar aceste tuburi erau dificil de identificat.

Marie se tot uita la această încâlceală neobișnuită, fără să înțeleagă. Și apoi...

Înci, închise ochii și se lăsă să cadă pe scaun, simțindu-se în pragul leșinului.

Creierul lui Carl!

O voce începu să vorbească. Marie deschise ochii și văzu că imaginea creierului fusese înlocuită de silueta familiară a doctorului Angus MacKerrie. Acesta stătea în picioare lângă o mașină pe care ochii ei experimentați o recunoscuseră îndată ca fiind un computer.

MacKerrie vorbi:

— Conversația pe care o veți auzi vă va surprinde prin rapiditatea ei. O asemenea viteză este posibilă datorită faptului că mecanisme electronice detectează diferențe de o sutime de milionime de unitate în înregistrarea grafică a undelor cerebrale și pentru că am făcut cu mult timp în urmă voci analoge ale dr. Hazzard, adaptate la folosirea pe acest computer.

Se aplecă și apăsă pe un buton.

— Dr. Carl, sunt dr. MacKerrie. Primiți mesajul?

Dădu drumul butonului.

Răspunsul veni chiar prin vocea lui Carl. Fu un răspuns atât de firesc, atât de natural, încât Marie se ridică brusc, uimită. Vocea spuse:

— Da, întrebarea dumneavoastră este dacă vă pot înțelege.

— Corect. Vă înțelegeți situația, domnule doctor?

— Chiar prea bine. Creierul meu a fost scos dintr-un corp acum mort și se află într-o soluție nutritivă.

— Și ce reacție vă produce aceasta?

— Par să fiu destul de vesel. Evident, nu am nici un fel de feed-back de anxietate de la echipamentul mecanic care are grijă de mine.

— Puteți să vă descrieți exact percepțiile senzoriale?

— E ca și cum m-aș afla într-o cameră cufundată în beznă, dar îmi amintesc cum arată camera. Ceea ce pare să mă satisfacă pe moment.

— În afară de faptul că nu aveți corp, vă simțiți ca fiind normal?

— Aici e dificil de răspuns. Sentimentul *meu* este că da, mă simt normal, dar știm amândoi cât de subtile sunt deficiențele care pot apărea în mecanismele cerebrale. Omul își primește informația din mediul înconjurător prin intermediul simțurilor. Eu acum nu am decât impulsuri cerebrale declanșate printr-o mașină, și mai am o bază de date despre trecut. Va trebui pur și simplu să așteptăm și să vedem ce se întâmplă. Unde e soția mea?

Marie tresări la brusca schimbare de direcție a conversației.

Dr. MacKerrie răspunse liniștit:

— Vine spre casă de la New Hampshire. Trebuie să ajungă în câteva ore.

— Draga de Marie. Am avut o căsătorie atât de perfectă. Marie inspiră și expiră zgomotos auzind din nou o remarcă pe care Carl o mai făcuse de multe ori în trecut. Își aminti un aforism de-a lui: „O căsătorie este perfectă atunci când o soție este legată de soțul ei prin legături emoționale pe care nici măcar nu încearcă să le înțeleagă”.

Carl insistase întotdeauna că singurul lucru care lipsea mariajului lor era componenta sexuală, iar aceasta – explicase el – „se datorează ignoranței mele, de început, în privința naturii femeii. În condiții corecte, o soție va accepta alte prezențe feminine în viața soțului ei”. Credința lui era că ea înțelesese prea lent care erau acele „circumstanțe corecte”, dar o provocase de mai multe ori să-i răspundă: „Dacă-mi poți explica de ce ai stat cu mine toți anii aceștia, mă voi schimba instantaneu și voi deveni imaginea soțului pe care crezi că-l vrei”.

Lui Marie îi fusese întotdeauna lehamite să răspundă. Dezastrul survenit atât de devreme în căsnicia ei o amortise, îi întorsese gândurile și sentimentele spre tărâmul pur al științei. Și pentru că nu apăruse niciodată alt bărbat, divorțul nu părea să aibă vreun sens.

În scaunul de lângă ea, Walter înțepeni brusc. O apucă convulsiv de braț.

Când își întoarse privirea spre ecran, Marie își dădu seama că dr. MacKerrie tocmai pusese o întrebare foarte importantă: -... Doctore, persoana

care v-a lovit cu mașina n-a fost încă prinsă. Ați putea să dați un indiciu poliției?

Marie își ținu răsuflarea în timp ce Carl spunea:

— A fost un moment foarte confuz pentru mine. Am avut câteva impresii, dar îmi trebuie timp ca să le pun în ordine. Până atunci, vă ocupați dumneavoastră de protecția mea?

— Poliția a pus un paznic, așa că nu aveți nici un motiv de teamă.

Marie suspină și putu respira din nou. Walter îi dădu drumul la braț – iar dr. MacKerrie continuă:

— Care credeți că ar trebui să fie activitatea dumneavoastră viitoare, dr. Carl?

— Științifică, bineînțeles. Capacitatea mea de raționament nu pare să fi fost afectată de ceea ce s-a întâmplat.

Discuția se încheie cu spusele dr. MacKerrie:

— Dr. Carl, vă mulțumesc. Aveți câteva cuvinte de despărțire pentru publicul de dincolo?

— Da, sper să vă mai vorbesc curând.

— Aceasta se va întâmpla cu siguranță, spuse MacKerrie din toată inima.

Ecranul se stinse.

Se aprinse lumina.

Walter se ridică în picioare cu o mișcare rapidă, nervoasă, cu fața schimonosită:

— Întreaga parte despre „cine l-a lovit cu mașina” trebuie scoasă, spuse el aspru.

Marie se uită la el uimită. Dar când îi văzu expresia atât de concentrată, de absorbită, de serioasă, se gândi îngrijorată: *Oare nu realizez pericolul situației?*

De câteva minute bune chiar începuse să simtă o emoție intensă în fața minunatei realizări științifice la care fuseseră martori. Ezită, apoi spuse:

— Ai grijă să elimine și referirea la întoarcerea mea spre casă. O datează, și nu trebuie.

Walter se repezi în camera de proiecție. Când se întoarse, spuse aproape vesel:

— Gata, s-a aranjat. O să mai verific o dată mai târziu. Ca să fiu sigur. Dar acum – o expresie de îngrijorare îi apărură pe față -, Marie, cred că va trebui să-ți aduni curajul.

— Pentru ce? zise ea, surprinsă.

— Mergem să vedem creierul lui Carl.

Marie avu o mișcare de recul, amintindu-și ce reacție avusese la imaginea de pe ecran.

Walter continuă:

— MacKerrie s-a gândit că e mai bine să te obișnuiești cu el de la bun început.

O conduse într-o încăpăre care avea o cameră TV tipică în centru și, la un capăt, computerul pe care-l văzuse în film. Walter îi făcu semn spre el:

— E un buton albastru, spuse.

În timp ce mergea spre calculator, Marie zări ceva dincolo de mașină: cupola de sticlă, cu creierul lui Carl dedesubt. Își luă privirea de la el iute și, după ce văzu butonul, stătu cu spatele la cupolă și privi direct în camera de luat vederi pe care acum Walter o îndrepta spre ea.

Walter explică degajat:

— Am fost de acord cu filmarea discuției, pentru că ar fi părut suspect dacă aș fi refuzat.

Marie, convinsă că întreaga afacere era deja suspectă în cel mai înalt grad, tăcu nemulțumită.

Walter continuă:

— Bineînțeles, mi-am dat acordul cu condiția ca eu să manevrez camera și să fim singuri cu Carl în timpul discuției. Au fost de acord. Poți observa că polițistul s-a retras afară, pe coridor.

Marie nu observase. Nu-și amintea să fi observat nimic pe hol.

— Gata? întrebă Walter.

Marie ezită. Voia să-i atragă atenția asupra pericolului menținerii secretului. Oamenii aveau să-și pună întrebări.

Walter continuă:

— Amintește-ți, computerul nu are analogi decât pentru vocea ta și, bineînțeles, pentru cea a lui Carl, astfel încât Carl va primi mesajul când vei vorbi cu el, dar ceea ce voi spune eu nu va ajunge la el. Iar mesajul tău îl va primi când vei apăsa pe butonul de colo, nu înainte și nu după. Dacă ții minte aceste lucruri simple, putem spune sau face orice, și nu va ști nimic dacă nu-i spui tu. E ceva neclar?

Marie spuse simplu:

— Pentru ce suntem aici?

Trupul suplu al lui Walter se aduse de spate. Vocea îi deveni brusc nesigură.

— Trebuie să știm ce are în cap în privința acuzației pe care a făcut-o. Ia-l în laboratorul tău unde îi putem controla toate comunicațiile.

Marie înghiți în sec, aprobă din cap. Dacă reușea asta, atunci coșmarul apăsător s-ar putea să ia sfârșit la fel de brusc precum începuse.

Așteptă cu speranță semnalul.

Când se aprinse becuțelul roșu de sub obiectivul camerei, apăsă ferm pe butonul albastru, îl ținu apăsător, și spuse:

— Carl, sunt eu, Marie.

Răspunsul sosi cu aceeași viteză care o surprinsese și când văzuse filmul.

— Marie, mă bucur așa de mult că ești aici. Am o nevoie acută să stau de vorbă cu tine.

— Ești bine, dragul meu?

Termenul de afecțiune nu o costă nici un efort. Carl insistase întotdeauna ca ea să-i spună dragă sau iubitule, „de dragul formei, dulceața mea”. Nu însemna nimic nici atunci, nici acum.

— Iubito, spuse Carl, mi s-a întâmplat un lucru îngrozitor. Am devenit un nimic, o minte suspendată într-o mare noapte. Nu trebuie să mă părăsești niciodată. Am nevoie de tine mai mult ca oricând.

Marie nu răspunse la emoția din apelul lui. Spuse cu o voce fără intonații:

— Poate ar trebui să te iau acasă.

— De îndată ce e posibil, sosi răspunsul. Trebuie să fiu acolo cu tine.

— Am să vorbesc cu dr. MacKerrie, spuse Marie. Sunt sigură că se poate aranja, dacă vrei tu.

— Nici n-am cuvinte să-ți spun cât de tare o doresc. Își dădu probabil seama că ea era de acord, și continuă: Se pare că am dormit mult după operație, dar atunci când sunt treaz stau în beznă asta totală.

Marie făcu apel la tot curajul:

— Pot să fac ceva pentru tine acum, dragule? întrebă ea.

Pauză.

— Marie, discuția asta se transmite?

Ea se încordă brusc.

— Se înregistrează pe bandă și se va transmite mai târziu.

— Vreau să-ți spun ceva personal.

— Dă-i drumul.

— Poți să oprești camera și să trimiți operatorul afară?

Se uită la Walter, care dădu aprobator din cap. Punctulețul roșu de pe cameră se stinse.

— Camera e oprită, Carl, și operatorul a ieșit la o țigară.

— Marie, totul e în regulă cu tine?

— Atât cât se poate.

— Nu te-ai băgat în vreo situație imposibilă?

Marie avu dintr-o dată un zâmbet chinuit. Recunoscuse, în spatele întrebării, o veche atitudine de-a lui Carl, care o iritase întotdeauna: el avea convingerea că dacă era lăsată de capul ei, va intra imediat într-o încurcătură.

— Nu, nu mă aflu într-o situație imposibilă, spuse ea aspru.

— Nu fi supărată, draga mea. Dar mă deranjează să te știu acolo, singură, fără mine.

Marie descoperi, șocată, un fapt surprinzător: Carl avea aceeași capacitate, ca și altădată, de a o înfuria. Era gata să-i mai trântască una când își dădu seama că Walter îi făcea semne disperate. Cu grijă, simțind sângele cum îi urca în obraji, luă degetul de pe buton și-l privi întrebător.

Walter spuse:

— Întreabă-l ce fel de situație imposibilă?

Marie făcu un efort pentru a-și reaminti ce încercau ea și Walter să facă. Puse întrebarea.

Carl răspunse:

— Marie, situația asta are mult mai multă energie în ea decât îți dai tu seama. Mă simt de parcă ar trebui să te salvez dintr-o situație în care ești forțată să te implic, ceva fantastic, asemeni situațiilor în care emoțiile târăsc o femeie. Îmi știi teoriile...

Le știa foarte bine și le ura.

Walter îi făcu cu mâna:

— Întreabă-l ce înțelege prin energie.

Având în vedere că era unul din vechii termeni ai lui Carl, Marie îi explică ea însăși.

Viziunea lui Carl asupra comportamentului uman era că acesta este în întregime mecanic. Oamenii făceau ceea ce erau obligați să facă de către procesele fizice și chimice ale structurii lor interne și de fluxurile electromagnetice din corp și creier. Viziunea aceea, credea el, era adevărată chiar și în circumstanțe normale, deși nu era evidentă.

Era în schimb foarte adevărată când o amenințare stimula sentimentul de frică...

Când factorii de amenințare și frică sporeau în intensitate, fluxurile de energie implicate erau atât de puternice încât dominau persoana. Treptat, această energie copleșea reținerile, normalitatea, toate calitățile umane. În acel moment situația își găsea soluția exactă, căreia toate părțile implicate i se supuneau, ca niște păpuși.

Marie trase concluzia, nerăbdătoare:

— Carl ținea mereu expuneri despre josnicia ființelor umane, în timp ce el însuși se comporta exact ca o ființă umană josnică.

Walter spuse cu o voce încordată:

— Întreabă-l ce energie crede că este implicată în această situație.

Cererea o scoase din nou pe Marie din sentimentele ei critice, subiective. Cu o voce potolită, transmise întrebarea. Carl răspunse:

— Draga mea, gândește-te! Cineva m-a călcat cu mașina. L-au prins? Îmi pare foarte rău că-ți spun asta, dar prima mea impresie este că a fost Walter. Evident, îmi dau seama cum poate să te afecteze o asemenea eventualitate având în vedere ceea ce este între voi. Bun, Marie, și dacă este vinovat, să presupunem că poliția îi dă de urmă. Marie, te rog mult, ai grijă! Energia e aproape nelimitată în termeni umani.

Se întrerupse.

— Ai stat de vorbă cu Walter?

Cuvintele lui aveau o încărcătură atât de mare încât Marie se uită neajutorată la Walter. Din spatele camerei, Walter spuse încet:

— Spune-i că da. Trebuie să știm, Marie. Spune-i că ți-am povestit despre cum m-a dat afară și de ce.

Repede, ea apăsă butonul și dădu răspunsul.

Carl răspunse:

— Cere-i lui Walter să rămână la serviciu. Și, Marie, dacă ești încurcată cu el, rupe-o. Știi care este părerea mea în legătură cu crima. Este cea mai mare energie, exercită cea mai mare presiune.

Marie își recăpătase controlul. Spuse calm:

— Carl, îți amintești de geloziiile tale trecute, cum vedeai lucruri care nu existau? Sunt sigură că undeva în mintea ta știi foarte bine că și asta e tot o absurditate de același fel cu celelalte. Impresia ta, așa cum îi spui tu, că Walter este cel care te-a omorât, intră și ea în această categorie, nu-i așa?

Ascultă! Nu sunt încurcată cu el. Mai mult, nici nu voi fi încurcată cu el. M-ai distrus ca femeie, și dacă vrei să capeți bunăvoința mea în situația asta – și o poți căpăta – termină cu genul ăsta de gânduri și vezi-ți de tipul de raționamente și lucrări științifice care trebuie să-ți ocupe atenția de acum încolo.

După ce rosti toate acestea cât se poate de adevărate, dădu din cap întrebător spre Walter.

El îi făcu semn din nou să dea drumul la buton. După aceea, spuse înfrigerat:

— Marie, precis că are ceva de gând cu treaba asta.

Marie nu-și dădea seama ce putea fi.

Walter continuă.

— Gândește-te, a făcut ceva vreodată ce ar putea să ne dea vreo idee despre scopurile lui? Furiile acelea de gelozie... ce mai făcea parte din tipic? După cum le descrii, trebuie să-și fi ieșit din minți de fiecare dată.

Marie scutură din cap, încurcată.

Tipicul fusese întotdeauna gelozie fără motiv, urmată de remușcări imense.

De fiecare dată ea fusese total nevinovată, nu avusese de-a face cu nici un bărbat.

Spuse încet:

— Carl spunea mereu că fiecare om are propriul său fel de a face o depresiune nervoasă. Dar în afară de perioadele de gelozie nebună, nu l-am văzut niciodată în altă stare decât aceea de un cinism rece ca gheața, chiar și când era bine dispus.

Marie, spuse Carl, vreau să-mi promiți că mă lași să rămân cu tine. Dacă-mi promiți, am să fac tot ce-mi spui. Nu vreau să stau cu toți străinii ăștia. Ai să îți mînti, nu-i așa, iubito?

— Bineînțeles că o să stai cu mine, dragule, spuse Marie ușurată.

Mai târziu, când părăsea clădirea împreună cu Walter, l acesta spuse:

— Ce e chestia aia cu crima care e cea mai mare energie?

Marie îi explică. Crima și criminalii îl fascinasera întotdeauna pe Carl. Era convins că o crimă trebuie să fie ceva ascuns.

— Un criminal, draga mea, spusese Carl nu o dată, se află într-un pericol foarte mare, chiar dacă nu știe decât el ce a făcut. Chiar și atunci presiunea asupra lui e colosală. Pe de altă parte, dacă secretul mai este deținut și de altcineva, el este condamnat sau trebuie să ucidă acea persoană.

Walter păru că se gândește la asta, pentru că nu spuse nimic. Într-un târziu, zise:

— Mi-am tot stors creierii încercând să găsesc un mod de a dovedi că nu a fost nimic între noi. De exemplu, eu am rămas impotent de când, la vârsta de douăzeci și ceva de ani, am descoperit că nevastă-mea se culca cu toți bărbații din facultatea unde predam.

Marie se gândi în acel moment, „ce destăinuire fantastică”, dar asta explica multe despre el.

Walter continuă cu sinceritate:

— Dar cum pot să dovedesc vreodată ceva atât de subiectiv? Dădu din cap. Nu, Marie mă tem că de-abia suntem la începutul și nu la sfârșitul acestei afaceri.

Gândurile Mariei săriseră la altceva: comportamentul lui Walter. Și i-o spuse în față:

— Walter, e cazul să-ți vorbesc despre acțiunile tale, care trebuie să le fi părut foarte suspecte doctorului MacKerrie și celorlalți.

Walter scutură din cap, și-apoi, dintr-o dată, expresia întunecată și serioasă îi dispăru de pe chip. Zâmbi timid.

— Nu-ți face griji, spuse el plin de încredere, vor crede că tu ești în spatele acestor lucruri, și toată lumea știe că așa sunt femeile.

— Cum, adică?

— Nechibzuite, iraționale.

— Eu *nu* sunt irațională, spuse Marie.

— Eu știu, dar ei nu știu, zise Walter. Nu văd nimic rău în a profita de părerea generală.

— Dar mă faci de râs, strigă ea.

O bătu ușor pe braț.

— Uite ce e, Marie, nici o femeie nu poate să scape de părerea bărbaților pe această temă. Ține minte, nimeni n-a obiectat vreodată.

Adăugă:

— Ai ceva împotrivă dacă-ți dau un sfat?

Marie ezită. Își amintea un aforism de-al lui Carl: „Încercarea de a controla văduva începe chiar din timpul înmormântării; de obicei, controlul este în plină desfășurare pe când domnul și stăpânul ei încă se mai chinuie să-și tragă ultima răsuflare”.

Trebui să recunoască, după un moment, că exista o diferență: controlul pe care-l exercita Walter era necesar datorită autorului aforismului.

Era pe cale să-i accepte sfatul, când Walter zise grăbit:

— Nimeni nu obiectează când o văduvă vrea să stea izolată câteva zile. Profită de asta.

Sensul cuvântului, spus cu voce tare, o sperie pe Marie.

— Dar nu sunt văduvă, protestă ea.

Walter clipi cu o expresie concentrată, copilăroasă.

— Dacă nu ești văduvă, ce ești? Întrebă el uimit.

Marie nu avea un răspuns la această întrebare, dar spuse repede:

— Voi sta acasă, dacă asta vrei, dar mă voi vedea, totuși, cu avocatul.

— Bun, zise Walter.

□ IV □

Întâlnirea era programată pentru ora două.

La fix, un tânăr intră în biroul în care aștepta Marie. Radia de bună dispoziție și se prezentă ca fiind Robert Lindley, fiul acționarului principal al firmei.

Marie nu-l văzuse niciodată, dar își aminti că băiatul îi plăcuse lui Carl. „Genul meu!” spusese Carl laconic. Asta nu era o recomandare pentru ea, dar după prima privire aruncată figurii radioase a tânărului, se hotărî să aștepte cu aprecierile.

Tânărul avocat ținea în mână un document. Marie presupuse că era testamentul. Bărbatul stătea acolo, în costumul său imaculat, impecabil călcat, la un birou strălucitor. În spate, se zărea o fereastră care dădea spre bulevard... Stătea acolo și se uita la Marie, cu capul ușor înclinat și ochii pe jumătate închiși, cântărind-o.

— Soțul dumneavoastră a fost foarte nechibzuit. Dumneavoastră arătați mai bine decât ele...

Marie presupuse că „ele” erau amantele lui Carl. Folosirea pluralului o înmărmurise. Își închipuise totdeauna că soțul ei n-avea mai mult de o amantă o dată, și niciuna pentru foarte mult timp, după ce lăsase în urmă o cohortă de „foste”, într-un deceniu și jumătate de alergat după fuste.

Tânărul continuă:

— Din moment ce mi-ați cerut să vă citesc conținutul testamentului între patru ochi, presupun că ați ajuns la concluzia că soțul dumneavoastră este mort, din punct de vedere legal.

Marie spuse:

— Nu vreau altceva decât să mă conformez legii.

— Nu există lege, spuse el cu o privire intensă. Aș vrea să stabilesc un precedent. Doctorul MacKerrie mi-a spus că numai creierul gândește; s-a stabilit că nici o altă parte a corpului nu joacă vreun rol important în comportament și nu are nici un fel de contribuție în procesul gândirii.

Marie își dădu seama că, aproape fără preliminarii, intraseră în miezul problemei.

Lindley se așeză și puse degetul pe testament.

— Acesta, spuse el, vă lasă dumneavoastră cea mai mare parte a averii, însă acordă rente altor trei femei, în cazul morții sale.

— Trei! exclamă Marie, fără să vrea.

Închise ochii și i se strânse inima la gândul uriașei publicități care avea să se stârnească în jurul acelor dispoziții testamentare.

Când redeschise ochii, tânărul Lindley o privea serios, cu ochi strălucitori, spunând încetișor:

— Sunt trei foste secretare care au colaborat la niște proiecte speciale. Dar de ce nu mergem să cerem unui tribunal să-l declare pe soțul dumneavoastră viu, din punct de vedere legal?

— Dar...

Se opri. Îl auzi apoi ca prin ceață explicându-i calm că celelalte beneficiare menționate în testament nu se puteau aștepta să primească vreun ban înainte ca semnatarul testamentului să fie declarat mort, din punct de vedere legal.

— Dumneavoastră hotărâți, dr. Marie, zise avocatul.

Marie își dădu seama, cu surprindere, că tânărul se ridicase la birou și se aplecase asupra ei, îngrijorat.

— Credeam că sunteți la curent, zise el. Soțul dumneavoastră m-a asigurat că nu v-a ascuns nimic. Evident, eu unul am fost uimit aflând toate acestea.

Marie făcu semn că nu.

— Nu despre asta-i vorba.

Nici Marie n-ar fi putut spune cu exactitate ce anume o împiedica să-și dea acordul pe loc: vagi gânduri și simțăminte, o împotrivire la ideea de a mai fi legată; nimic care să poată fi spus în cuvinte.

Cu voce tare, spuse:

— Rentele! Eu trebuie să le administrez? Adică eu semnez cecurile?

— Rentele au prioritate, dar plățile se pot efectua prin intermediul biroului nostru. Este vorba de șase sute de dolari de persoană, adică un total de o mie opt sute de dolari pe lună.

— Deci ele au prioritate?

— Mă tem că da.

Marie socoti în minte. Douăzeci și una de mii șase sute pe an. *Ehe!* se gândi ea.

Se așează mai bine pe scaun, spunându-și că e o femeie bine care știe ce vrea.

— Atunci, să ne luptăm să fie declarat în viață! zise ea.

— Iată o femeie înțeleaptă! răspunse avocatul radios. În felul ăsta, stabilim un precedent.

Fața lui, ca o reclamă la aparate de ras, redeveni serioasă.

— Vă dați seama că avem șanse mari să obținem o asemenea hotărâre legală, dacă nu sunt contestații.

Marie se puse imediat în gardă.

— Ce înseamnă asta?

El făcu un gest larg cu brațele.

— Lăsați-mă să iau legătura cu aceste femei. Să le fac o ofertă de, să zicem, două sute de dolari pe lună, timp de trei ani. În liniște, fără nici un fel de publicitate. Cred că vor prefera să-i accepte, decât să riște să piardă totul.

Marie simți din nou neîncrederea inițială în acest tânăr spilcuit. Reușea s-o facă să încuviințeze totul, punct cu punct, cu o dexteritate de iluzionist. I-o spuse, pe un ton acuzator, adăugând:

— Dacă sunt de acord și cu asta, ce mai aveți în mânecă?

Tânărul Lindley zâmbi. Brusc, fața lui căpătă un aer ștregăresc.

— Încă două lucruri, zise el. Unul se referă la afaceri și are legătură cu Corporația Non-Pareil și afacerile acesteia. De ea s-au ocupat întotdeauna cei de la Coster, Pierce & Drew, care sunt specializați în legislație economică.

Marie replică mușcător:

— Puteți fi sigur că soțul meu n-a îndrăznit să le propună *lor* ideea de a

angaja un detectiv care să-i urmărească nevasta. Dar, sunt de acord, din punct de vedere legal, Non-Pareil este altceva.

— Și totuși, insistă Lindley, acțiunile de acolo vă revin. Va trebui să cerem tribunalului să vă acorde puterea de decizie aferentă.

Marie răspunse că înțelege și adăugă:

— Și altceva ce-mi mai pregătiți? Înțeleg că nu-i vorba de afaceri.

— Nu, e ceva personal. Dar, dincolo de o oarecare stânjeneală firească, nu cred c-o să vă deranjeze prea mult.

Marie dori să afle despre ce-i vorba.

— Uitați ce e, se scuză el, sunt prea tânăr ca să-mi dau aere de bunic, nu-i așa?

— Păi...

— Va trebui să vă închipuiți că ne aflăm în cabinetul unui doctor, că eu am o barbă albă și vă privesc lung, peste ochelari. Credeți că puteți?

Marie râse, încercând să și-l imagineze într-o asemenea postură. Dar nu spuse nimic și se mulțumi să-l privească, așteptând.

Nu bănuie nimic.

Tânărul scoase o batistă albă, imaculată, dintr-un buzunar al costumului său gri-antracit și-și șterse transpirația care-i inundase brusc fața.

— Nu mă pricep să joc rolul unui bunic și sunt prea deștept pentru vârsta pe care o am, mormăi el, așa că am s-o spun direct: soțul dumneavoastră e mort abia de câteva zile – folosesc cuvântul „mort” în sensul de neputincios. Dacă ați avea un copil în nouă luni și zece zile, plus vreo săptămână, ar fi considerat tot al lui – asta dacă dumneavoastră ați susține că este al lui și dacă nu ați face nimic, între timp, care să stârnească bănuieli.

Timpul se opri.

Încet, imaginea camerei reveni cât de cât la normal, deși Marie continua să fie prizonieră în ceea ce părea un fel de viziune-tunel, cu ziduri de negură de fiecare parte.

— Despre ce Dumnezeu vorbiți? șopti ea.

Figura de la capătul îndepărtat al tunelului spuse cu voce găunoasă:

— Walter!

De data asta nu mai simți că se scufundă. Stătea pur și simplu acolo, simțindu-se golită, cu excepția fricii, cu un bolovan de gheață în stomac.

Auzi vocea avocatului spunând că, cu două săptămâni în urmă, Carl

venise chiar în acest birou și-i dăduse instrucțiuni lui Lindley să angajeze un detectiv care să-i urmărească pe Marie și pe Walter.

— Până la urmă nu s-a întâmplat nimic, spuse avocatul. Am redactat testamentul cel nou, dar n-a venit să-l semneze, a renunțat la detectiv înainte ca acesta să înceapă acțiunea și v-a trimis la părinți. Restul îl știți.

Marie își revenea. Spuse întunecată:

— Ați isprăvit?

O privi cu o expresie ciudată în ochii lui cenușii.

— Evident, răspunse sobru.

— Bine. Acum să ne întoarcem la realitate.

— E un lucru greu de spus unei femei – se apără el – dar dacă a fost vreun grăunte de adevăr în bănuielile soțului dumneavoastră, luați ceea ce am spus drept o soluție care ar satisface toate nevoile și motivațiile umane. Vă doriți un copil cu adevărat, nu-i așa?

Adăugă grăbit:

— Nu uitați, dacă este declarat viu, va fi îngrozitor de dificil să divorțați de un bărbat într-o asemenea condiție. Așa că decideți acum, ori niciodată.

— De ce nu-i cereți tatălui dumneavoastră, spuse Marie, să vă povestească de câte ori s-a mai repetat povestea asta? Amenințarea că schimbă testamentul, angajarea detectivului, decomandarea detectivului înainte ca acesta să poată descoperi că nu s-a întâmplat nimic... Să știți că am avut o situație maritală foarte greu de suportat, domnule Lindley.

Avocatul tăcu; până la urmă zise:

— Nu cred că e cazul să mai spun ceva, în afară de întrebarea „care sunt instrucțiunile dumneavoastră?”.

— Nu mă credeți? Întrebă Marie fără speranță.

— Bineînțeles că vă cred, răspunse el pe un ton cordial; prea cordial.

— Presupun, adăugă Marie, că e greu de crezut că o femeie poate sta fără a avea pe cineva timp de paisprezece ani.

Tânărul Lindley păstră o tăcere discretă.

Marie se ridică.

— Când putem merge la tribunal? Întrebă cu o voce lipsită de orice intonație.

Lindley răspunse grăbit:

— Cu cât mai repede, cu atât mai bine. Mă pun pe treabă chiar azi.

Părăsind biroul de avocatură și mergând prin parcaj, în lumina plăcută

a soarelui de după-amiază, Marie avea un sentiment de înfrângere. *Nu pot să scap cu adevărat*, gândea ea, *de ceea ce a făcut Carl. Oriunde mă întorc, minciuna se află acolo, înaintea mea.*

Mă rog, se gândi, *aproape oriunde.*

Apropiindu-se de casă, Marie văzu un camion mare care intra încet pe drumul de acces spre laborator. Trase și ea în spatele lui, parcă mașina, apoi stătu să privească la camionul care se apropia cu precauție de platforma de descărcare a laboratorului. Ușile mari se deschiseră.

Dr. MacKerrie păși pe platforma de încărcare a camionului; pe când Marie se apropia, Walter împreună cu alți câțiva membri ai personalului laboratorului ieșiseră și ei să privească. Chirurgical supraveghe și dirijă descărcarea creierului lui Carl și a echipamentului aferent. Fusesse degajat un spațiu într-o cameră specială, unde temperatura se putea controla și menține constantă. Acolo urma să fie viitoarea casă a lui Carl.

MacKerrie intră într-una din căsuțe.

Walter veni la ea în casă ca să afle ce spusese avocatul.

Marie se împăcase cu ideile aiurite ale lui Lindley, în timp ce venea cu mașina spre casă. Așa că fu uimită când, explicând ceea ce se întâmplase, văzu roșeața pierind din obrajii lui Walter. Acesta deveni, brusc, atât de încordat, încât Marie făcu ochii mari, uimită. Apoi obrajii lui Walter se umplură de pete roșii. O privi și mormăi, cu o voce rea:

— Spune-i idiotului să-și vadă, dracului, de treaba lui!

Făcu un pas înainte și o înșfăcă cu brutalitate de umeri. Adăugă cu o voce încordată, ca o strună gata să plesnească:

— Ce ai recunoscut în fața lui?

— Nimic! șopti ea.

Se simțea prea uluită, prea chinuită, prea copleșită și total vinovată văzându-l cât e de furios. Își dădea seama cam ce era în capul lui: „Afurisitul ăla de puști, Lindley, a făcut-o să recunoască ceva”. Reacția lui o făcu să-și dea seama ce se întâmpla, de fapt: *Orice* bănuială la adresa lui putea pune în mișcare forțe care aveau să-l doboare.

Dintr-o dată, durerea deveni de nesuportat. Începu să se zbată:

— Dă-mi drumul! găfâi ea. Mă doare.

Accesul lui de violență încetă tot atât de brusc cum începuse.

Îi dădu drumul, dar o prinse din nou văzând că era în pragul leșinului.

— Te rog să mă ierți, Marie, bălmăji el încurcat.

Marie rămăsese, totuși, în picioare, frecându-și umerii, dar genunchii îi tremurau pentru că simțise toate emoțiile lui, îi ghicise toate gândurile ca într-o adevărată *comuniune de idei*. Așa numise Carl, cândva, fenomenul înțelegerii simultane; spuse cu voce joasă:

— Nu e nimic de iertat. Am înțeles...

Se opri, pentru că, de fapt, simpla înțelegere nu însemna nimic. Continua să tremure, din cap până în picioare.

— Ajută-mă! șopti ea.

Și se lăsă în voia lui Walter. Walter o ajută să se întindă pe o canapea. Marie stătea întinsă, iar dinții îi clănțăneau în gură. Nu se putea opri.

— Cheamă-l pe doctorul MacKerrie. Am nevoie de un sedativ, îngăimă ea.

Walter șovăia; pentru o clipă, Marie se înfurie; era clar că în mintea lui starea ei trecea pe planul al doilea. Walter, cu umerii din ce în ce mai gârboviți, spuse încetîșor:

— Alt doctor, nu Mac.

— Pentru numele lui Dumnezeu, nu înțelegi că e urgent?

Walter porni spre ușă, mânat de vocea ei disperată. Se opri și se întoarse.

— Nu, puse el, și tonul era cât se poate de categoric. Nu, Mac. Refuz să-l implic în treaba asta.

Marie izbuti să se ridice și se repezi spre ușă, dând-o de perete.

— Doamnă Gray! strigă ea.

Menajera veni în grabă, de la bucătărie.

— Nu mă simt bine, suspină Marie. Cheamă-l pe doctorul MacKerrie. Îl găsești în cabana D.

Walter o dădu la o parte.

— Mă duc eu după el, spuse cu voce înceată.

Marie îi zări în treacăt fața albă ca varul. Walter se grăbi să dispară.

MacKerrie îi dădu un sedativ. Se purtă cu o răceală de profesionist supercompetent. Marie începu să se simtă mai bine și îi spuse în chip de scuză:

— Cred că afacerea asta m-a cam dat peste cap.

Asta era explicația pe care o încropise în grabă, în timp ce zăcea în așteptare, detestându-se pentru slăbiciunea pe care o arăta.

Doctorul MacKerrie dădu din cap, o mângâie pe creștet și ieși zicând:

— Cheamă-mă dacă ai nevoie.

Acum erau din nou singuri. Walter stătea nemișcat, gârbovit, cu o mână la ochi. Părea că i se înecaseră toate corăbiile.

Marie se ridică și spuse:

— Îmi pare rău.

Încet, încet, Walter își îndreptă umerii și spuse:

— N-am nimic cu tine. Sper că mă crezi. Dar nu mă pot împiedica să spun cu voce tare ceea ce gândesc: tot ce ne lipsește acum e o criză de isterie.

La asta, Marie n-avea răspuns. În viața ei nu se simțise atât de zdruncinată.

— Pentru prima oară – spuse Walter – încep să înțeleg mai exact ce mi-ai spus în prima zi: că dacă despre o crimă știu doi oameni, atunci ucigașul e sortit pieirii. E adevărat, eu nu sunt un ucigaș, dar pot fi făcut să par un ucigaș. Și mi-e teamă. M-am gândit în fel și chip la situația în care ne aflăm, dar niciodată nu mi-a trecut prin cap că s-ar putea să clachezi.

— De vină e furia ta și felul brutal în care te-ai repezit la mine. A fost un șoc teribil. Nici nu vreau să mă gândesc că așa ceva s-ar mai putea repeta vreodată. Pur și simplu, nu vreau, zise Marie în șoaptă, după care adăugă:

— Și nu cred că am recunoscut ceva în fața domnului Lindley.

Îi repetă, cuvânt cu cuvânt, discuția pe care o avusese cu tânărul avocat. Walter se luminează la față. Se întunecă din nou, când ea ajunse la partea în care Lindley sugera că ei doi ar putea avea un copil. Se liniște însă treptat, când auzi care a fost reacția ei.

Marie căzu din nou pe gânduri.

— Zău, nu cred că Lindley vrea să pună ceva la cale împotriva mea, spuse ea cu convingere. La urma urmei, sunt un client de pe urma căruia va primi nu mai puțin de cinci mii pe an, ba chiar dublu din când în când.

— Așa de mult? se miră Walter.

— Cineva trebuie să se ocupe de toate contractele alea migăloase. Carl mi-a dovedit, cu mult timp în urmă, că nu ne putem permite nici cea mai mică încurcătură sau scăpare.

— Înțeleg, spuse Walter ceva mai liniștit.

Adăugă șovăitor:

— Ce spun acum nu e urgent și, în plus, n-aș vrea deloc să mă bag în afacerile tale. Am un frate care este avocat și mă gândesc că, puțin mai

încolo, după ce Lindley aranjează totul cu femeile alea, și după ce reușește să-l declare viu pe Carl din punct de vedere legal, ai putea renunța la el în favoarea fratelui meu. Ai să te gândești la asta? *Știu sigur* că el ne va apăra interesele.

— Bineînțeles că am să mă gândesc, zise Marie simțindu-se vinovată și dornică de a-și răscumpăra acest sentiment.

După plecarea lui Walter, se lăsă înapoi pe canapea și o cuprinse, brusc, tristețea că de acum încolo nu se mai putea bizui pe ea însăși.

Stătea acolo dându-și seama treptat că tremurul lăuntric n-o părăsise.

Stătea la pândă.

A doua zi dimineață primiră un telefon interurban de la o universitate din est. Li se solicita o mare cantitate de echipament Hazzard pentru un nou proiect NASA. Cineva trebuia să meargă acolo, personal, ca să discute toate detaliile. Până atunci, Carl se ocupase de asemenea treburi. După convorbire, și-au dat seama că existau două posibilități: fie se ducea Marie împreună cu unul dintre ceilalți fizicieni, fie se ducea Walter singur. Nimeni altcineva nu era calificat pentru așa ceva.

Marie încercă să-l convingă pe Walter, dar el refuză.

— Nu e cazul să plec de aici într-o asemenea situație, zise el agitat. Cine știe ce se poate întâmpla cât sunt plecat. Oricum, e prea devreme să mă apuc de umblat pe drumuri.

— Va trebui să te apuci de treaba asta, dacă-ți păstrezi postul de fizician șef – replică ea ușor repezit. În plus, ce ai putea tu face aici, ce n-aș putea și eu?

— Nimeni nu mă poate apăra mai bine decât mă apăr eu însumi, mormăi el privind-o întunecat. Cu atât mai puțin o femeie. Asta o știe oricine.

— Uite ce e, vrei, sau nu vrei postul de fizician șef?

— Presupun că da.

Se vedea că gândul lui e în altă parte.

— Atunci trebuie să te porți ca și când nu s-ar fi întâmplat nimic. Din moment ce eu pot comunica cu soțul meu, eu trebuie să rămân pe loc. Doar nu vrei să-l las aici pe mâna lui Mac?

După-amiază, târziu, îl luă pe Walter pe sus și-l duse la aeroport. Era atât de înspăimântat încât nici măcar nu-i spuse la revedere; pur și simplu se îndreptă spre avion fără a privi înapoi.

În drum spre casă, Marie își dădu seama ce ușurare era să iasă din atmosfera de teroare pe care Walter o iradia pur și simplu.

Acasă.

Aceeași stare de veselie. În două rânduri se surprinse fredonând un cântecel. Cină de una singură, fericită, și după aceea se apucă să citească un roman. Redescoperi plăcerea de a citi de dragul cititului.

Puțin după ora nouă se auzi telefonul. Era doctorul MacKerrie.

— Mă întrebam dacă n-aș putea veni să-ți vorbesc, spuse el.

— Nu s-ar putea și mâine? întrebă ea. Tocmai mă pregăteam de culcare.

În mod surprinzător, el insistă.

Iată că sosi: un bărbat în toată firea, arătos, de statură mijlocie, cu un zâmbet grav, cu un aer puțin cam prea blând, care nu avea nimic din neînduplecarea lui Carl sau a lui Walter. Marie îl pofti să ia loc pe un scaun, în fața ei. El se trase mai aproape și începu să vorbească încetișor:

— După cum știm, și după cum i-am spus și inspectorului de poliție alaltăieri, tu și cu mine suntem singurii oameni care au stat de vorbă cu Carl.

Aducerea în discuție a poliției o făcu pe Marie să simtă un fior rece, aproape palpabil, pe șira spinării. Cu prețul unui efort, se simți totuși în stare să spună da. Ochii lui albaștri-cenușii o priveau liniștit.

— Așa că, în esență, tot ce a spus Carl a fost auzit numai de noi doi.

Poc! Mariei îi trebuiră câteva clipe bune să se smulgă din zăpăceala care pusese brusc stăpânire pe ea și să-și dea seama că scăpase scrumiera din mână. Realiză că MacKerrie era în fața ei de-a bușilea, culegând cioburile și zâmbind în colțul gurii.

— Încă nu ți-ai revenit, după câte văd, spuse el degajat.

Marie îngenunche lângă el și încercă stângaci să-l ajute. Gândurile i se învâlmășeau, iar tremurul lăuntric se întetea din ce în ce.

Pentru o clipă, simți pornirea de-a încerca să-l înduioșeze, dimpreună cu dorința de a-l împiedica să spună mai mult decât spusese.

Era convinsă că el știe. Carl îi spusese cu siguranță totul. Începu să îngaime ceva, cum că versiunea lui Carl nu era întru totul demnă de crezare... când, deodată, se întâmplă. Era în brațele lui. Fața lui Mac se apropie de a ei, și buzele lui i se lipiră întâi de obraji, apoi de buze.

— Nu-ți face griji, șopti el. Sunt de partea ta, dacă și tu ești de a mea.

Abia în următoarele minute își dădu seama ce preț i se cerea, dar realizează, ca prin vis, că îl plăcea.

Acesta era simțământul predominant: o amorțeală din cap până în picioare.

După plecarea lui Mac, Marie se trezi la realitate, treptat. Corpul ei își revenea încet, ca după o paralizie parțială. Își amintea căldura cuvintelor lui și emoția intensă ce emana din el. Nici urmă de amenințare, numai dragoste. Era oare cu puțință ca frica pe care el i-o provocase să fi fost numai o proiecție a nebuniei ce încolțea în mintea ei?

Oricare ar fi fost motivul, își trădase propriul ei adevăr, codul ei de o viață, întregul sens al rezistenței ei față de infidelitățile lui Carl. Stând acolo în întuneric, pierdută în amintiri, se gândea cu groază: n-am mai făcut niciodată așa ceva.

Fusese sex în culori, trăit de o femeie care până atunci nu funcționase decât în alb-negru. Se oferise ca cea mai primitivă dintre ființe. Prin vorbă și faptă aproape că-i cerșise dragostea, iar o dată cu ea, protecția și grija. Și, cu toată amorțeala, căpătase ceea ce ceruse, răspunzându-i cu o pasiune nestăpânită. Nici măcar la începutul căsătoriei cu Carl acesta nu reușise să o facă să simtă cu atâta intensitate. Vinovăția și rușinea o năpădiră din toate părțile, ca apa murdară curgând dintr-un robinet stricat. Întunericul somnului veni să șteargă orice remușcare.

Dimineață, când se trezi, se simți din nou stăpână pe ea și se gândi la o soluție despre care își dădea seama că e urmarea unui sentiment de vinovăție. Totul se terminase. Totul trebuia să rămână secret, adânc îngropat în conștiința ei vinovată. Nu trebuia să se mai întâmple. Încă nu știa foarte clar ce avea să-i spună doctorului MacKerrie. Dar avea să găsească ceva care să-l îndepărteze fără să stârnească resentimente.

Avea conștiința încărcată.

Carl îi spusese de mai multe ori: „Draga mea, ești o mare maestră a celui mai josnic joc femeiesc. Jocul de-a nevoia de ocrotire. În fața mea te-ai baricadat într-o asemenea poziție inexpugnabilă din punct de vedere moral, încât am grijă de tine fără nici o răsplată. Dar într-o bună zi s-ar putea să descoperi că de fapt ești dispusă să faci orice ca să-ți satisfaci această nevoie”.

Dacă era să judece după noaptea trecută, Marie nu mai avea nevoie să se apere de această sentință. Fusese femeie până în vârful unghiilor, cu o disperare pe care nu și-o bănuise vreodată.

Se îmbracă, temându-se de întâlnirea cu Mac, dar pregătindu-se pentru ea, conștientă că era inevitabilă.

Totuși, până la urmă teama învinse și rămase în casă, cu ușa încuiată și

storurile trase. Telefonul sună de mai multe ori, dar nu răspunde. Îi spusese doamnei Gray că nu e acasă pentru nimeni.

Stând întinsă în întunericul camerei, Marie încerca să-și golească mintea de gânduri. Încetase să-și mai analizeze pornirea de a rămâne ascunsă între patru pereți. Fusese o reacție pornită din străfundurile ființei ei. Toți mușchii și toate celulele ei se împotriviseră ideii de a pune brusc pe cineva în situația de a fi respins, contrar tuturor așteptărilor.

În felul acesta Mac putea să-și dea seama, treptat, că lucrurile nu mergeau chiar așa de bine. Deci, când avea să-i spună, în cele din urmă, el avea s-o ia mai ușor.

Rămase acasă și ziua care urmă. La ora șapte, când o telegramă de la Walter o anunță că avea să se întoarcă seara următoare, își dădu seama că, înainte de asta, trebuia să clarifice situația dintre ea și MacKerrie.

Așteptă să se întunece și ieși la plimbare prin grădină. Un minut mai târziu se auzi un zgomot de pași și MacKerrie apăru lângă ea.

— Marie, ce se întâmplă?

Forma nedeslușită a corpului lui se ghicea în întunericul nopții de vară. Avea o voce îngrijorată.

— Ce se întâmplă e numai din vina ta, zise ea. Eram atât de tulburată, și n-aveai nici un drept să profiți de situație. Cu atât mai mult cu cât ești doctor.

Se opriră față-n față, și Marie își dădu seama că el nu simțea nici părere de rău și nici vinovăție.

— Marie, spuse el încet, nu sunt doctorul tău. Când o femeie reacționează în fața unui bărbat așa cum ai reacționat tu, nu poate să se lepede de el pur și simplu.

— Te respect, dar nu te iubesc, zise Marie ferm. N-am plecat la vânătoare de iubiți sau de soți.

El păru să cadă pe gânduri. Apoi spuse:

— Aș putea să te mai vizitez ca să-ți spun povestea vieții mele și a primei mele căsătorii?

Întrebarea o făcu să-și dea seama că nu știa mai nimic despre acest om.

— Povestește-mi acum, zise ea.

Povestea căsniciei lui Mac era scurtă. Soția sa fusese internată într-o clinică de boli nervoase. Nebunia ei era incurabilă. Tocmai din pricina bolii ei, începuse să studieze creierul uman și fiziologia lui.

— La urma urmei, spuse el, eu sunt chirurg și nu psihiatru. Orice ar fi Eu-ul, e clar că gândește și funcționează printr-un mecanism organic ce poate fi disecat. La om, acest mecanism, – creierul –, este suficient de complex ca să rămână, pe viitor, centrul preocupărilor mele în domeniul cercetării.

Marie nu spuse o vorbă. Măiestria lui MacKerrie, în specialitatea sa, era notorie, iar de când extrăsese creierul lui Carl devenise de-a dreptul proverbială. În același timp, dezinteresul lui față de aspectele fiziologice ale bolii nevastei sale ascundea ceva. Poate că era vorba de vinovăție, dar și de inconștiență.

Cântări lucrurile la rece, făcând abstracție de căldura care emana din el: era clar că doctorul MacKerrie nu vroia să știe ce simt cei din jurul lui, și nici din ce motive.

Povestea lui îi oferi argumente suplimentare:

— După câte înțeleg – și asta n-are nici o legătură cu mine personal – tu te aștepti ca o femeie cumsecade să se împace cu situația în care te afli, să te consoleze și să trăiască alături de tine ducând o existență ștearsă; am înțeles bine?

Dacă sperase să-l tulbure, se înșelase. El răspunse liniștit:

— Speram că mă vei iubi și mă vei lua așa cum sunt.

Marie răspunse cu hotărâre:

— Având în vedere poziția ta aici, cred că am tot dreptul să-ți cer să promiți că niciodată nu vei mai încerca să depășești o anumită limită în relațiile dintre noi. Promiți?

— Nu.

Refuzul instantaneu îi aminti Mariei de o altă observație a reductibilului savant-filozof doctor Carl Hazzard: „Iubito, când cineva te refuză e clar că se consideră mai tare ca tine. Dacă n-are dreptate, dă-i un brânci și lasă-l să cadă. Dar dacă are, taci din gură. Cuvintele sunt inutile în fața unei poziții de forță”.

Marie se întrebă: *În ce fel se simte Mac mai tare?*

— De ce nu vrei să-mi promiți? Îl testă ea. Dă-mi un motiv.

MacKerrie spuse blând:

— Dacă-mi spui ce te-a făcut să-mi cedezi noaptea trecută, îți spun.

Era, bineînțeles, imposibil să-i spună că-i era, teamă ca nu cumva să creadă minciuna lui Carl și că, aflată în starea aceea de spaimă și confuzie, se dizolvase într-o substanță lipsită de consistență, care cerșea îndurare.

Așa că repetă:

— Ți-am mai spus. Ai profitat de o femeie aflată într-o stare de semidepresiune nervoasă.

Liniște.

— Ce ai de spus? insistă ea.

— Marie, vocea lui MacKerrie era calmă, răbdătoare, fiecare bărbat s-a lovit de problema cu care se confruntă o femeie în societatea noastră. Când cedează unui impuls normal, se simte imediat vulnerabilă și trebuie să justifice faptul printr-o extremă oarecare. Eu înțeleg fiziologia reacției tale când ai fost cu mine, și asta e de ajuns ca să mă mulțumească o dată pentru totdeauna. Las nevoia ta de acum, de a te justifica, pe seama acelor elemente ale convențiilor sociale pe care, ca savant, am învățat să le ignor de multă vreme. Faptul că mi-ai răspuns fizic, într-un mod remarcabil, arată că ne potrivim bine. Tot restul e un soi de perdeă de fum feminină, genul de lucru pe care, așa cum am mai spus, femeile obișnuiesc să-l facă. Acum ți-am răspuns?

Ea se întoarse brusc și-l lăsă acolo.

Cel puțin i-o spusese.

Restul depindea de cât de mult știa el.

Adormi cu ajutorul unui somnifer, dar avu parte de un somn agitat, plin de vise.

Nu reuși să-și amintească nimic din ce visase.

□ VII □

Walter se întoarse cu avionul în seara următoare. Aduse cu el un teanc de comenzi. Ceea ce dorea, în special, era un întreg grup de utilaje de comandă pentru lucru la temperaturi foarte joase, create cu ajutorul heliului. Unele piese din echipament aveau să coste chiar și cincizeci de mii de dolari bucata, așa că totul se ridica la mai mult de un milion de dolari.

Marele succes al călătoriei sale părea să-i mai fi ridicat moralul.

— A fost chiar plăcut să plec, spuse el.

La puțin timp după ce se duse să-și despacheteze bagajele, sună telefonul. Marie răspunse și simți un șoc, auzind vocea lui Mac, încordată și tulburată, la celălalt capăt al firului.

— Marie, sunt foarte bolnav. Ai putea să-mi chemi un doctor?

Imediat îi veni în minte o serie de gânduri care nu-i mai veniseră niciodată până atunci. *Crede că Walter și cu mine suntem amănți. Știe că acum Walter s-a întors și i s-a făcut rău gândindu-se la asta. Mă rog, e*

depresiunea lui, prostia lui, nu mă privește.

Își dădu seama că Mac trebuie să fi făcut dragoste cu ea cu gândul că încalcă domeniul lui Walter.

Dintr-o dată, deveni extrem de nemiloasă și-i spuse aspru:

— Dacă mă poți suna pe mine, atunci poți să-l suni și pe doctorul tău.

Mac răspunse cu o voce încărcată de durere:

— Am să stau aici toată noaptea, bolnav. Să te gândești la mine, da?

— Bineînțeles, spuse Marie enervată și închise telefonul.

Realiză că Mac s-ar putea să o sune toată noaptea, crezând că Walter e cu ea. Posibilitate ce-i stârni toată frustrarea, neajutorarea și resentimentele pe care le simțise din cauza acestei situații.

...Toți oamenii aceștia credeau despre ea ceva ce nu era adevărat, și nu putea face, sau spune, nimic care să-i facă să-și schimbe părerea...

Scoase receptorul din furcă și-i dădu drumul pe podea, undeva pe sub masă.

Noaptea trecu fără alte complicații.

Pe când își lua micul dejun a doua zi dimineață, se gândea că *de fapt bărbații sunt pierduți. Sunt prinși fără speranță de scăpare în problema sexului. În afară de asta, sunt probabil destul de umani.* I se părea că făcuse o observație importantă, și de data asta era a ei, nu a lui Carl.

Urmă o zi importantă.

La tribunal, cu puțin înainte de amiază, creierul lipsit de corp al doctorului Carl Hazzard fu declarat „persoană în viață”.

Dr. Marie Hazzard fu desemnată custodele oficial al creierului, cu recomandarea să folosească toate resursele științei moderne, și în special capacitățile și competența Fundației pentru Studiul asupra Creierului „pentru a menține fragilul fir de viață care a mai rămas în faimosul dumneavoastră soț”.

După ce termină pronunțarea, judecătorul, un bărbat solid, plăcut, îi zâmbi prietenos și spuse:

— Dr. Marie, permiteți-mi să vă felicit cu ocazia acestei pronunțări istorice. Hotărârea dumneavoastră fermă de a-i conferi doctorului Carl calitatea de ființă vie se înscrie în cea mai înaltă tradiție umanistă a elitei științifice de azi și este un triumf personal de etică și moralitate pentru o femeie.

Pe când ieșeau din sala de judecată, avocatul Lindley mergea alături de ea pe coridor și-i spuse cu o voce joasă:

— A fost un elogiu neașteptat din partea onoratului judecător. Va fi citat în toată lumea. O stea de cinema mai poate s-o întoarce cumva ca să scape dintr-o asemenea situație, dar o câștigătoare a Premiului Nobel pentru fizică, nu.

Marie știa la ce făcea aluzie. Nici vorbă de divorț: o viață publică exemplară, respectarea tuturor regulilor cu scrupulozitate.

Tânărul continuă:

— Și asta mă face să regret și mai mult lipsa dovezii că soția faimosului savant poartă în pânțe copilul lui, conceput doar cu câteva zile înainte de accidentul lui prematur. Mai există oare vreo posibilitate să anunț, în acest sens, presa?

Amintindu-și reacția lui Walter la cealaltă discuție a ei cu tânărul acesta, Marie zise nemulțumită:

— E evident că ați ajuns să credeți fanteziile erotice ale soțului meu. Îmi pare rău să vă anunț, având în vedere grija pe care ați exprimat-o, că lucrul pe care îl sugerați nu e cu puțință.

— Păcat, dădu el din cap cu regret. Îmi pare rău că l-am speriat pe Walter.

Era o afirmație directă și arăta atâta încăpățănare, că Marie se gândi, șocată: *Ce pune la cale?*

Dar înainte ca ea să poată vorbi, tânărul Lindley continuă:

— Nu uitați, oricare ar fi emoțiile celorlalți, dosarele unui avocat sunt depozitarele pașnice ale multor lucruri de nepovestit din istoria diverselor familii. Având în vedere că nu e treaba mea să dovedesc vinovăția cuiva, ci numai să dau sfaturi asupra cursului de urmat, ceea ce știu nu e periculos pentru dumneavoastră sau Walter. Nu că aș ști mai mult decât mi-a spus soțul dumneavoastră.

— V-am spus, zise Marie repede, că soțul meu era un bărbat extrem de gelos. Trecea periodic prin asemenea crize și v-ați lămurit că este așa dacă v-ați consulta cu tatăl dumneavoastră.

Tânărul aprobă imparțial:

— O caracteristică răspândită la unii masculi; ajunge probabil până în epoca omului de Neanderthal.

Marie își adună curajul și spuse pe un ton ca de gheață:

— Nu reușesc să înțeleg de ce veniți cu o asemenea idee pentru a doua oară.

Bob Lindley spuse pe un ton indiferent:

— Un avocat îi spune clientului ceea ce consideră că este necesar. Sau doriți să fiți reprezentată de o altă firmă de avocați?

Deci asta era?

Marie oftă. Ceea ce-i spunea el, era că o are la mână, deoarece știe un secret foarte periculos despre ea. Și asta însemna că, de acum înainte, numai firma lui avea s-o reprezinte din punct de vedere legal.

Trebuie să fi avut o intuiție. Poate că știa despre fratele avocat al lui Walter. Greu de crezut. Și totuși, cum altfel se putea explica acest șantaj aproape deschis?

Marie își înfrână teama:

— Nu fiți caraghios, spuse ea degajat. Sunt pe deplin satisfăcută de serviciile dumneavoastră. Să nu mai pomeniți de prostia asta.

— Dacă asta este dorința dumneavoastră, zise Bob Lindley, atunci să considerăm că nu s-a spus niciodată nimic.

Asta avea să fie cam greu, reflectă Marie, întunecată, când se despărțiră după scurt timp. Individul se făcuse înțeleș cu atâta eficiență, încât ea își dădu seama că propriile ei idei din dimineața aceea erau nerealiste.

Carl are dreptate – se gândi ea. Femeile sunt cele care sunt pierdute. Toți bărbații ăștia își iau ceea ce le trebuie, în timp ce eu...

Încă nu reușea să se decidă asupra ei însăși. Se *simțea* ca o victimă a circumstanțelor nemiloase.

□ VIII □

La vremea primirii Premiului Nobel, un artist celebru îi pictase pe Carl și pe ea – portrete separate. La fel ca mulți moderni, se dovedise incapabil să redea o asemănare reală, dar la Carl reușise o față idealizată cu o tușă de diabolic în ochi.

Carl fusese încântat. Totdeauna fusese convins că avea o înfățișare prozaică: corp slab, obraji scobiți, dar ochi intenși, arzători.

Acesta era portretul pe care Marie îl atârnă în camera cu creierul.

Timp de câteva zile se tot construise în jurul creierului. Carl își exprimase teama că ar putea cădea ceva pe cupola care-l adăpostea. Așa că se realizase o structură curbă, din oțel, așezată pe traverse tot de oțel, ce se arcuia protector deasupra lui. Marie era de părere că acum chiar și unui meteorit rătăcit i-ar fi fost greu să-l omoare.

Trecu o zi, apoi alte câteva.

Marie începu să respire mai ușurată. Presupunea că întreaga agitație

care urmasese accidentului lui Carl continua – poliția, Mac, celelalte femei – dar cel puțin o lăsau pe ea în pace.

De-ar ține-o tot așa!

Într-o zi, la prânz, ușa se deschise deodată și intră Walter. Surprinzător era faptul că nu se obosise cu formula politicoasă de a-i da un telefon să o anunțe că vine.

Nici nu bătuse la ușă.

Avea buzele strânse și era încordat.

— Tocmai am stat de vorbă cu Mac, spuse el sumbru.

Marie deschidea gura ca să-l pună la punct pentru felul în care intrase. Acum simți un junghi.

— Mac? făcu ea slab.

— Mi-a mărturisit că e îndrăgostit de tine și că are motive serioase să creadă că și tu îl iubești.

Marie se dădu înapoi în fața luminii sălbatice din ochii lui.

— Nu are nici un motiv, zise ea. Dar de ce e asta o problemă pentru tine?

Walter făcu un pas spre ea, și înainte ca Marie să-și dea seama ce are de gând, mâna lui se ridică. Cu intenția vădită de a o plesni peste față.

— Nu încerca să mă aiurești, spuse el brutal. Noi doi suntem băgați în mizeria asta împreună.

Lovitura declanșă un spasm convulsiv în corpul ei și se lăsă să alunece pe podea, uluită, gândindu-se: *chiar pot să-l las să-mi facă așa ceva? Ar trebui să pun să-l aresteze.*

Știa, după slăbiciunea pe care o simțea în interiorul ei, că n-avea să îndrăznească.

— Spune-mi, porunci el, are *cel mai mic* motiv?

Ca prin ceață, Marie privi în sus spre un bărbat a cărui față lucea de transpirație: ochii întunecați, mijiți, strălucitori, nenormali, trup prelung, slab și rigid. Șocată, realizează că Walter slăbise foarte mult în ultimele săptămâni.

Întregul lui aspect reflecta o subiectivitate extremă și absorbire în propriile lui simțăminte, iar ei îi transmitea în adâncul sufletului convingerea că se află într-un pericol grav.

Toate acestea îi veniră în minte în fascicule stroboscopice; nu erau chiar gânduri adevărate, ci pur și simplu o succesiune de senzații care în răstimp de câteva secunde îi erodară rezistența. Incapabilă să se controleze, dădu drumul, însoțită de lacrimi nestăvilite, poveștii legăturii ei de o noapte cu

Mac.

Când termină, Walter se duse la o canapea și se trânti pe ea. Obrajii i se albiseră. Mormăi într-un târziu:

— Ei bine, *ăsta* e un preț pe care nu m-am așteptat niciodată că va trebui să-l plătesc.

— Un preț pe care să-l plătești tu?! zise Marie. Ai înnebunit?

Ridicându-se în picioare, îl văzu scuturând încet din cap. Mușchii de pe fața lui erau atât de întinși că părea aproape un străin.

— Marie! Îngăimă el. Suntem rudimentari. Asta e presiunea maximă.

— Dar Mac nu te va da de gol niciodată! zise ea. Ai să vezi. E un om bun.

Walter făcu un lucru uimitor. Se lăsă într-o parte, ajunse pe podea și se încovrigă ca un copil. Alarma pe care o simțise Marie inițial se transformă în confuzie. Nesigură, păși spre el, se aplecă și spuse cu voce stridentă:

— Walter, ce faci?

Drept răspuns primi un sforăit ușor. Nevenindu-i să creadă, se aplecă și-l întoarse cu fața în sus.

Dormea dus.

Adevărul o izbi ca o nouă lovitură fizică. Asta era teroare în stare pură.

Se hotărî să nu-l sune pe Mac. Cam după o oră, când Walter dădu semne de trezire, se duse la el și-l scutură.

El se ridică în capul oaselor, stătu un timp cu ochii la ea, apoi o prinse de mână, o trase jos lângă el și începu preliminariile actului sexual.

La început fu pur și simplu o luptă surdă, fără alt sunet în afara găfâielilor. Undeva, în mintea ei, în timp ce se lupta, se trezi un gând: „*Dar e impotent! Cum vrea...*” După încă un minut, își mai dădu seama, la fel de vag, că forțele primitive dezlanțuite în acest bărbat rupseseră în mod evident toate barierele artificiale.

Cu un efort brusc, reuși să se elibereze și se ridică în picioare. Înainte să poată fugi, se ridicase și el și o prinsese din nou.

Marie reuși să articuleze:

— Walter, ascultă-mă! Încetează cu prostia asta!

— Suntem vârați amândoi în crima asta, șopti el răgușit. Trebuie să te fac să înțelegi asta.

— Ești nebun? N-a fost nici o crimă.

Câteva clipe această remarcă păru să pătrundă până la creierul lui. Îi

dădu drumul. Se uită la ea, cu ochi ficși și vag nedumeriți.

— Marie, zise el, într-o situație ca a noastră, o femeie nu poate fi lăsată cu bărbatul cu care nu trebuie.

Se întoarse și porni spre ușă. Marie ajunse acolo în același timp cu el.

— Ce vrei să faci? întrebă ea.

O privi cu ochi ficși, cu o expresie ciudată, goală. Marie, care deschisese gura să spună ceva, o închise la loc. Își dădu seama pentru prima dată: *Asta e depresiunea lui nervoasă.*

Păru să fi uitat de ea. Deschise ușa și se îndepărtă.

Marie îl lăsa să plece, pentru că într-adevăr ajunseseră la un comportament rudimentar; era clar că ceea ce avea să urmeze va depinde de ea.

De îndată ce Walter plecă, își scoase rochia boțită și-și puse una curată, apoi se îndreptă spre camera creierului. Sosise timpul să afle ce-i spusese Carl lui MacKerrie.

□ IX □

Apăsând butonul albastru câteva minute după aceea, era foarte hotărâtă.

— Carl, mă auzi?

— Marie, m-am gândit la ce mi-ai spus, cum că ai fost bolnavă acum câteva zile.

Îi trebui un moment să-și amintească despre ce vorbea: era pretextul pe care-l folosisese ca să nu se ducă la el, cât stătuse în casă, evitându-l pe Mac.

Așteptă, împiedicată să-și ducă la capăt propriul scop de cuvintele lui neașteptate.

— Și? – zise ea până la urmă.

— Îmi pare rău să ți-o spun: nu cred că ai fost bolnavă. Cred că pur și simplu ai uitat de mine.

— Nu, dragul meu, nu-i adevărat, zise Marie.

Se gândea nerăbdătoare că acum o să-și mai piardă timpul și cu asta.

— E caracteristic pentru o femeie, spuse Carl, să-și piardă respectul pentru un mascul ineficient. Eu acum sunt cel mai ineficient mascul din toată istoria umană, iar tu ai și început să mă neglijezi. În curând or să treacă zile întregi în care nici n-o să-ți mai aduci aminte că sunt aici.

Cuvintele lui se potriveau de data asta cu scopul ei, așa că reuși să spună:

— Comunicarea dintre tine și mine este exact subiectul despre care vroiam să stăm de vorbă. Așa că prima mea întrebare este dacă i-ai povestit doctorului MacKerrie despre sentimentele tale personale privitor la relația noastră intimă.

Liniște; apoi Carl zise:

— Asta-i o întrebare cu substrat.

— Da sau nu?

— Stai puțin. Stai să mă gândesc ce-am zis.

Liniștea se prelungi. În timp ce aștepta, Marie se trezi privind absentă la creier. Stătea acolo în cutia lui transparentă, sprijinit parțial de o altă structură transparentă. De fapt, își dădu ea seama, creierul era așezat și susținut exact în poziția în care ar fi fost, dacă s-ar fi aflat în cutia craniană și el ar fi stat în picioare.

Când îi veni acest gând, deveni conștientă că ea chiar se uita la creier. Tresări cu un suspin zgomotos și dădu să se întoarcă cu spatele, dar se opri. În mod deliberat, se uită la monstruozitate. Îl văzu: roz și gri, cu nenumărate mici volute care se învolburau în ele însele.

...Centrala decizională principală a unei ființe umane, poate chiar esența umanității se afla acolo, împreună cu toate acele mecanisme naturale care acum, sub stres, se mișcau în mod incontrollabil.

Trebuia să se obișnuiască cu ideea că asta era tot ce mai rămăsese din Carl. De mult, îl iubise suficient ca să se mărite cu el. Timp de aproape un an trăiseră ca soț și soție. După ce ea aflase adevărul, a fost totdeauna dispus să o includă printre concubinele sale. Chiar așa, îi oferise odată toate serile lui de miercuri.

Șirul gândurilor îi fu întrerupt atunci când Carl vorbi din nou:

— Da, spuse el.

Îi trebuiră câteva momente ca să-și amintească la ce întrebare i se răspunsese. Zise:

— Ce i-ai spus?

— Că tu și cu mine nu mai aveam relații intime de paisprezece ani.

— Oh!

Vocea lui Carl pledă grăbit:

— Draga mea, dar e doctor.

— Da, dar nu e doctorul *meu*, spuse Marie stăpânindu-și mânia. Și ce i-

ai mai spus?

— Păi...

— Spune-mi!

— Marie – ton implorator – te rog nu mă presa așa. Nu pot face față. Adu-ți aminte, sunt singur aici în întuneric. Am nevoie de simpatia și înțelegerea ta, nu de furie.

Marie se mai relaxă puțin.

— Bine, dragule. Dar de ce nu-mi spui pur și simplu totul, și după aceea să continuăm?

— Mi-e rușine de o parte din ce-am povestit.

— Spune-mi, te rog. Viitorul comunicării noastre depinde de sinceritatea noastră totală.

— Bine, Marie. Când am analizat situația fără ieșire în care mă aflu, mi te-am închipuit acolo, afară, o femeie frumoasă, de numai treizeci și opt de ani, atrăgătoare, și eu prins aici în capcană, incapabil să fac sau să văd ceva altfel decât prin mașinăriile astea blestemate. O vreme am fost nebun de gelozie și de frică. I-am spus lui Mac că eu cred că Walter e cel care m-a ucis, și...

Deci temerile lor cele mai rele se adevăraiseră. Marie simți o durere interioară teribilă.

— Continuu să fiu relativ sigur că el a făcut-o. Pentru că, după ce tu ai plecat în vizită la părinți, l-am amenințat într-un mod pe care nici un bărbat adevărat nu l-ar fi înghițit de la un alt bărbat. Tu nu poți înțelege asta, pentru că ești pierdută în mașinăria mintală a unei femei. L-am provocat și am căpătat ceea ce ar fi trebuit să știu că voi căpăta. Gelozia nu e un sentiment deștept. Ferește-te de Walter, Marie. E un om periculos.

Marie își aminti de silueta lui Walter dormind pe podea și ridică din umeri. Își dădu seama de disprețul din acest gest și avu un sentiment acut de vinovăție, Walter aștepta ca ea să-i rezolve problema. Numai că într-o asemenea situație sentimentul de vinovăție nu avea ce căuta.

Carl vorbea din nou:

— Marie, ești sigură că totul e în regulă?

— Da, dragule, minți ea.

— Nu înțeleg, spuse pe un ton plângăreț. După mintea mea, ar trebui să ai probleme din ce în ce mai mari pe oră ce trece, până ce – BUM! – toată chestia sare în aer.

Nu explicase niciodată ce înțelegea prin acea explozie. Marie nu

îndrăznise niciodată să întrebe, de teamă că cea mai mărunță întrebare asupra *acestui* subiect i-ar putea trezi suspiciunile.

Se gândi: *Exact asta ne trebuie acum, să-l apuce o depresiune nervoasă pe Carl.*

Înainte de-a apuca ea să zică ceva, Carl spuse pe un ton de scuză:

— Marie, draga mea, mai am o mărturisire de făcut.

Pe moment, cuvântul o ului; apoi spuse calm:

— Mărturisire?

— M-am tot chinuit cu o mie de gânduri despre inevitabilitatea că, până la urmă, cineva tot o să facă dragoste cu tine, în timp ce eu, mă rog, rămân aici, neajutorat.

Marie nu îndrăznea să sufle o vorbă, de frică să nu spună vreo prostie.

— Așa că, zise Carl, mi te-am imaginat ca pe-o victimă a nebuniei masculine, care chiar există, Marie; nu mă înțelege greșit. Văzându-te ca o inocentă prin definiție, mi te imaginam deja trăind o viață de prostituată. Ca să fiu cinstit – continuă Carl – m-am tot întrebat cum ar sfârși totul. Nu dusesem niciodată gândul mai departe de dilema feminină.

Marie aștepta, cu răsuflarea tăiată.

Carl continuă:

— Ceea ce mă îngrijorează este că singurul sfârșit pe care mi-l pot imagina e un fel de criză în urma căreia vei fi omorâtă. Probabil că ar arăta ca o sinucidere.

Lacrimile țâșniră din ochii Mariei.

Pe tot parcursul acestor săptămâni, undeva în adâncurile minții ei, existase sentimentul că *era* sortită pieirii.

Acum o spusese și el.

Carl vorbea din nou:

— Îmi dau seama că m-am înșelat. Mi-am uitat propriile reguli. Fiecare femeie acționează de pe o poziție inatacabilă. Poate ai crede că o prostituată, de exemplu, nu are cum să-și justifice acțiunile. Te înșeli. Are cum. În același fel, dacă ai avea într-adevăr o legătură cu Walter, ai face-o așa fel încât el să nu poată găsi niciodată vreo hibă în motivele tale. Am uitat tot timpul că poziția ta inatacabilă a fost ciudata puritate a frigidității. În societatea noastră, o femeie frigidă are cel mai inexpugnabil statut moral din toate. Dar trebuie să existe un motiv pentru care ai devenit astfel. Așa cum văd eu lucrurile acum, acel motiv nu se poate afla decât în faptul că, atunci când te-ai măritat cu mine, ai făcut-o pentru totdeauna. Ce alt motiv poate exista

pentru faptul că mi-ai rămas fidelă chiar până în clipa asta? Și uite, în sfârșit, recunosc că mi-ești fidelă. Poftim, asta te face să te simți mai bine?

Marie suspină.

Presupunea că acum, redevenind pură în mintea lui, avea să urmeze inevitabila ofertă a pactului de sinucidere în doi.

Difuzorul tăcu pentru un timp; apoi se auzi: „Marie!”

— Da, dragule?

— Lasă-mă să mă gândesc la asta, și te rog să vii înapoi diseară. Da? Am ceva foarte important să-ți spun.

Ceea ce o uimea, încă o dată pe Marie, era asemănarea cu trecutul. Invariabil, ciclul fusese același: gelozie, gelozie nebună, acceptare a purității ei și apoi o declarație solemnă, sau o comunicare importantă, care totdeauna se dovedise a fi o ofertă de sinucidere. Carl nu părea să-și fi dat vreodată seama ce stereotipe îi erau reacțiile în situațiile astea. De fiecare dată părea să uite că o mai făcuse și înainte.

Dar se gândi ea: *O să vin înapoi; am să-l ascult.*

Îi promise și apoi plecă.

□ X □

Pe la mijlocul după-amiezii veni primul sentiment, ascuțit, de alarmă.

Sinucidere! se gândi ea. *Oare ăsta e modul lui de a face o depresiune nervoasă?*

Lucrul se întâmplase de atâtea ori, încât căpătase în mintea ei un soi de normalitate, ceva cu care te puteai obișnui.

Dar nu era normal. Era incredibil de anormal.

Ceea ce o înspăimânta era propria ei inconștiență. Până și ceea ce-i spusese lui Carl – pentru a-l calma – acum produsese criza.

Marie se repezi înapoi în camera creierului și se uită după explozive. Nu găsi nimic.

Apoi cercetă îngrijorată lista de obiecte, substanțe chimice și materiale pe care Carl le comandase din timp în timp, apoi localizează și cercetă fiecare obiect în parte.

Nimic.

Adică nimic care să poată fi combinat în așa fel încât să ajute cuiva să se sinucidă.

Îl caută pe Mac și-l luă la întrebări fără să-i dea explicații. Figura lui

blândă deveni gânditoare, dar până la urmă dădu negativ din cap.

— Singurul lucru pe care mi-l amintesc este că mi-a cerut, acum vreo câțiva ani, să-i spun ce vom face cu creierul lui după ce moare. I-am spus atunci, bineînțeles, așa cum ți-am spus și ție, că planul nostru este să ținem în viață cât mai multe creiere de savanți, cât mai mult timp. După cum știi, n-a fost posibil. Pur și simplu nu ajungem acolo la timp. Sunt sigur că Dr. Carl nu și-a imaginat niciodată că i se va întâmpla ceva, atât de repede. Așa că, nu cred să-și fi luat măsuri.

Marie, amintindu-și numeroasele oferte de pacte de sinucidere, spuse gânditoare:

— Era obsedat de întregul concept al morții. Moartea nu era niciodată departe de gândurile lui. Există vreo modalitate în care s-ar putea sinucide?

Mac nu era omul căruia să-i pui o asemenea întrebare. Spuse pe un ton condescendent:

— Așa cum stau lucrurile, Carl va trăi probabil o veșnicie. Ezită, după care spuse serios:

— E o lume dură, Marie și, în anumite privințe, sunt un bărbat la fel de dur ca oricare altul. Când văd o femeie luând-o razna, așa cum faci tu acum, descopăr în mine hotărârea de a face tot ce e necesar ca s-o opresc.

Marie avu o reacție de recul:

— Ce vrei să spui?

— Îmi pare nespus de rău dacă sunt crud, dar sunt hotărât să fac în așa fel, încât să te oblig să alegi între mine și Walter.

Dintr-un motiv necunoscut, Marie nu reuși să se supere pe el. Trecu pe lângă el fără o vorbă.

Se înseră.

Marie își aminti de cartea de aforisme.

Se îndreptă spre camera lui Carl. Mai întâi răvăși sertarele de la birou, care nu fuseseră atinse până atunci. Apoi se uită pe rafturile din șifonierul lui, și până la urmă ajunse la sertarele de la bufet.

Acolo găsi un carnețel de adrese. Nu era ceea ce căuta, dar se opri totuși să se uite prin el: o formidabilă listă de femei, cu nume și adrese. În total numără douăzeci și opt. Majoritatea aveau date vechi notate alături.

Erau probabil amante abandonate din vremuri de demult.

...Ann, Lil, Diane, Esther, Grace, June, Velvet... Marie se opri.

— Velvet! – exclamă ea, pe un ton usturător.

Tocmai îndesa grăbită carnețelul înapoi, în sertar, când zări un colț roșu

al obiectului după care venise.

Înșfăcând volumul, fugi pe coridorul cufundat în liniște, spre propriul ei apartament. Se instalează pe un fotoliu, deschide cartea și cite singurul paragraf de pe pagina întâi: „Cel mai mare univers neexplorat nu este în spațiul cosmic, sau pe alte stele, sau în galaxii îndepărtate. Se află chiar aici, între urechile tale, draga mea Marie”.

Buzele Mariei se strânseseră. Închise cărțulia cu zgomot și, ridicând din umeri, se uită curioasă la titlul scris pe copertă, cu litere de tipar. Dedesubt, tot de mână, cu aceleași caractere era scris: „A fi citit de soția mea, Dr. Marie Hazzard, numai în eventualitatea decesului meu. Vezi pagina 2”.

Ea citise pagina unu. Redeschise cartea. Pagina doi conținea, de asemenea, un singur paragraf, ceva mai lung.

„Bineînțeles, nu ne putem prevedea viitorul în detaliu, dar mi-a dat prin cap că un om ca mine poate foarte bine să aibă un sfârșit prematur, fie de mâna unui soț gelos, fie de a unei amante părăsite, fie, – Doamne ferește –, chiar de mâna Mariei, multîndurătoarea mea soție. Cine știe ce-o fi fost în tărtăcuța acestei femei, toți anii ăștia cât am tot trădat-o... În orice caz, numai ea ar putea avea vreo idee”.

Marie se gândi: *Același Carl dintotdeauna, scrie când e în toiul crizei lui destructive.*

Acestea fiind zise, cite toate grozăviile din cărțulie, aproape auzindu-l pe Carl cum le rostește cu voce tare; știa pe dinafară fiecare rând. Nu se afla în rândurile acelea nici o surpriză. Toate fuseseră rostite de nenumărate ori de-a lungul anilor de vocea sardonică a lui Carl, deși pe câteva le uitase.

Sperase să afle din cuvintele scrise de mâna lui cum să se descurce cu Carl. Așa că, înțelegerea faptului că nu poate găsi nimic nou și că trebuie să se descurce singură, fu o dezamăgire amară.

Cu moralul la pământ, se duse în laboratorul gol și se apucă de acele pregătiri concrete, fizice, care de obicei ajută în domeniul pur fizic, dar nu au nici o valoare când e vorba să îndepărteze o criză morală și consecințele ei. Prima ei sarcină era să instaleze un sistem de televiziune cu circuit închis, între camera creierului și un anumit loc din apropierea ușii de la intrarea clădirii.

Era destul de ușor de făcut, având în vedere că nu trebuia decât să mute, de colo-colo, niște obiecte care erau puțin mai grele pentru ea. Monitoarele se aflau la îndemână; laboratorul folosea sistemul de televiziune cu circuit închis atunci când avea de construit echipamente periculoase, făcând treaba cu ajutorul instrumentelor telecomandate.

Instală un sistem de legătură pentru a putea apăsa de la distanță pe butonul albastru.

Această din urmă treabă nu fu pe-atât de dificilă, cât îi luă mult timp. Nu avea nimic în laborator, din ceea ce-i trebuia, ca să construiască instalația, așa că trebui să facă un sistem improvizat, în atelierul de alături, din câteva piese de bază.

Puțin după ora zece și jumătate terminase.

Pe când stătea în ușă, respirând aerul curat de afară și încercând să se refacă puțin după efortul fizic prelungit, își aminti o promisiune pe care i-o făcuse lui Walter... la început: că n-avea să întreprindă niciodată nimic, în privința lui Carl, înainte de a-l consulta și pe el.

Avu un impuls de indignare și vru să ignore promisiunea.

După ce se gândi o clipă, se îndreptă spre căsuța lui Walter. Apăsă soneria și o ținu așa un minut întreg, înainte de a-și folosi cheia master, pe care o avea, în calitate de proprietar.

Îl găsi dormind sus, în patul lui. Degeaba îl scutură în toate felurile; îi fu imposibil să-l trezească.

Marie ieși, clătinând din cap. Se gândi că probabil asta era felul în care Walter „plătea prețul”: prin somn, prin uitare.

În timp ce se întorcea spre clădirea laboratorului, îi văzu în minte: Mac bolnav și neajutorat în căsuța lui, Walter practic în stare de inconștiență și Carl, ca un automat, dramatizând încheierea apoteotică a geloziei sale ciclice. Oameni strălucitori în domeniile lor, competenți...

Nimic din toate astea nu-i era de folos.

Într-un fel ciudat, asta o liniștea. Însăși natura mecanică a reacțiilor lor le făcea previzibile; indica un fel de soluție.

...Dacă frigida Marie s-ar fi dezghețat, bărbații cu trup ar fi încheiat un armistițiu suspicios, iar bărbatul fără trup ar fi continuat, evident, să facă planuri.

Oare putea Carl să întreprindă ceva?

Asta era ceea ce trebuia să afle, înainte de a se confrunța cu acțiunile pe care trebuia să le întreprindă; totul degenerase într-o bătălie indecentă a masculilor pentru dreptul de a o posedea pe ea.

Intră în laborator și porni sistemul de televiziune. Cu o mișcare fermă, puse în funcțiune sistemul de legătură care conecta butonul albastru din camera creierului, la o distanță de peste treizeci de metri.

Privind ecranul monitorului din fața ei, spuse:

— Carl, am venit.

— Suntem singuri?

— Da. E aproape unsprezece noaptea, adăugă ea.

— Bine. E important să fim singuri, draga mea. Ceea ce am de spus e numai pentru urechile tale.

Așa cum se așteptase, Carl îi propuse un pact de sinucidere în doi.

— Ne va duce, împreună, într-un alt plan al existenței, iubito, unde vom putea fi, pentru totdeauna, adevărații îndrăgostiți care am fost destinați să fim. Ceea ce face acest lucru urgent – continuă el -, draga mea, este tristul adevăr că puritatea nu durează, nici chiar la o femeie bună.

Marie era extrem de mirată: *O fi asta vreo chestie masculină, dorința de castitate la femeie?*

Era clar, dintre toți bărbații, Carl era ultimul care ar fi avut dreptul să ceară puritate de la soția lui. Totuși, acum intrase în panică în privința asta... Trebuie să existe ceva în creierul masculin, poate un centru nervos, care cere în permanență ca femeia să-i aparțină numai lui.

Își dădu seama că simțise asta întotdeauna la Carl și fusese extrem de prudentă. Faptul că o acuza oricum, arăta cât de puternică, de irațională era această forță.

Era timpul să vorbească cu el.

— Nu e cazul să te îngrijorezi, zise ea. N-am de gând să mă lepăd de frigiditate.

— Dar am dreptate. Nu-i așa că mă iubești?

— Nu, dragule, te înșeli. Ai pierdut dragostea mea cu mult timp în urmă, îți amintești?

— Nu-ți cunoști propriul adevăr, dulcea mea Marie. Așa că, mă văd obligat să hotărâsc pentru amândoi.

— Așa cum ai făcut întotdeauna, zise ea.

Ceva din vocea lui declanșă o alarmă în mintea ei. Se gândi îngrijorată: *Chiar că sună de parcă ar avea ceva pregătit.*

Ascultă cu teamă, în timp ce Carl continuă:

— Marie, știi, probabil, că nici o ființă umană nu poate rămâne mult timp așa cum sunt eu, fără să ajungă la disperare. Așa că, atunci când Dr. MacKerrie îmi vorbea despre posibilitatea de a păstra creierul meu și al tău după moarte, – adu-ți aminte, când a venit prima oară... În sfârșit, atunci mi-am dat seama că dacă așa ceva avea să se întâmple, o să fiu practic neajutorat. Când mi-a arătat cum aveau să-mi recreeze vocea, cu ajutorul

celor analoage, am montat o serie de încărcături explozive care nu puteau fi declanșate decât de sunetul vocii mele. Am instalat câte o încărcătură din asta în fiecare perete al camerelor din laborator. Crede-mă, iubito, ceea ce voi face acum ne va duce împreună într-un alt plan, adevărați îndrăgostiți pentru totdeauna. Sunt sigur că asta e ceea ce-ți dorești de fapt, iubito, așa că...

Se opri, după care continuă:

— Nu fugi, dragă. E prea târziu. N-ai să ajungi afară la timp. La revedere, iubito, ne vedem pe lumea cealaltă...

Pe când fugea de-a curmezișul grădinii, Marie auzi vocea lui Carl venind de la televizorul montat în spatele peretelui, strigând ceva: semnalul, fără îndoială.

Mecanismul instalat de Carl funcționa probabil cu oarecare întârziere, pentru că ea izbutise să ajungă în siguranță, lângă casă, atunci când explozia zgudui capătul clădirii laboratorului, unde se afla camera creierului.

O pală de vânt trecu pe lângă ea.

Marie rămse nemișcată, privind focul cum crește.

□ XI □

La început, mintea îi era goală.

După o vreme începu să-și dea seama că se adună lume.

Undeva, în depărtare, se auzea sunetul unei sirene de pompieri.

Doar o clipă mai târziu, – sau cel puțin așa i se păru –, nouă mașini mari intrară urlând pe poartă, una după alta. Oameni în uniformă trecură în fugă pe lângă ea.

De-abia dacă-i văzu.

Avea o viziune.

Cu ochii minții îi vedea pe Mac și pe Walter în căsuțele lor; aveau valizele deschise și-și împachetau lucrurile.

Viziunea era atât de clară, încât se gândi: *Gata, coșmarul s-a terminat și cei care l-au făcut să fie un coșmar știu și ei că jocul s-a terminat.*

Dintr-o dată avu o strângere de inimă pentru Walter. Fusese și el o victimă, ca și ea?

Nu putea fi sigură, dar credea că nu.

Toți cei implicați își dăduseră seama, la un nivel oarecare de percepție, că ea era vulnerabilă.

Puseseră mâna pe ea. O forțaseră fără milă.

Îi scrise, în minte, scrisoarea lui Bob Lindley, concediindu-l ca avocat personal. În timp ce pe buze îi veneau cuvintele brutale pe care avea să le folosească vorbindu-le lui Mac și Walter, se trezi cu MacKerrie lângă ea.

— Draga mea Marie, spuse el plin de solitudine, ți-am adus un sedativ. Ce groaznic trebuie să fie pentru tine.

Marie se smulse violent la auzul vocii lui. Ca un șoc, îi reveniseră în minte cuvintele lui Carl: „Aparență de sinucidere...”

Parcă și vedea anunțul mortuar: *Supradoză de somnifere!*

Cu voce tare, se răsti la el:

— N-ai decât să-l înghiți chiar tu, sedativul!

Se feri când acesta încercă să o apuce și o luă la fugă prin mulțime. Fugind, auzea vocea lui MacKerrie, ascutită, încordată, disperată:

— Prindeți-o pe femeia aceea! Are o criză de isterie!

Cineva o prinse și o ținu. Ridică privirea și dădu de ochii lui Walter.

— Marie, – spuse el trist – ce-i cu tine?

În ochii lui era o expresie atât de ciudată, că Marie dădu să se ferească.

— Walter, – îl imploră ea, – pentru numele lui Dumnezeu, Walter, nu mă omorâ!

Mâna lui se strânse mai tare și cu cealaltă îi acoperi gura.

— E în ordine, draga mea, e numai un sedativ. Doctore Mac – strigă el – veniți aici! E într-o stare foarte proastă.

Marie se gândi: *Oare nu-și dă seama? Dacă Mac mă omoară atunci vor fi tot doi inși care știu despre uciderea mea!*

Adânc, în forul ei interior, Marie începu să râdă. Se gândea: *Carl, Carl, jos pălăria! Chiar că ai reușit să înțelegi ființele umane.*

Brusc, îl mușcă pe Walter de mână cât putu de tare. Și-i dădu brânci din toate puterile.

Era ca și cum ar fi împins într-un perete. El continua s-o țină bine.

— Marie – făcu el dojenitor – Marie!

În starea ei de inconștiență, auzi vocea răătăcită a doctorului MacKerrie întrebând:

— Dar cum ați știut amândoi? Așa de repede? Fiecare separat? De ce?

De ce devenise necesar să fie distrusă? Prin ce logică o știuseră amândoi? Era un tip de înțelegere specific masculilor? Era groaznic să mori și să nu știi de ce.

Cu aceste gânduri alunecă în întuneric.

□ XII □

Își reveni.

Bucurie.

Sunt vie, se gândi. *O, Doamne, sunt încă în viață.*

Marie deschise ochii și privi fața blândă a doctorului MacKerrie. Privirea îi alunecă pe lângă el, văzu că se afla în propriul ei dormitor și că era ziuă. După doar câteva clipe, îl privi pe Mac din nou, acum cu teamă.

— Marie, – zise MacKerrie, – ți-a apărut iar expresia aceea îngrozită pe față. Liniștește-te! N-ai nimic de care să te temi. Walter și cu mine te-am acoperit complet.

Ea nu auzi decât prima parte din ceea ce spusese el; din cuvintele lui de pe urmă nu pătrunse la ea decât liniștirea; atât.

Începu să se simtă nu chiar la adăpost, dar mai în siguranță.

Dintr-o dată întrebă:

— Ce-ați acoperit?

Se aplecă asemeni unui conspirator și spuse cu voce înceată:

— Walter și cu mine am ieșit la auzul exploziei și cred că amândoi am realizat imediat ce făcuseși. Ar fi trebuit să-mi dau seama, atunci, după-masă, când m-ai chestionat, că toată treaba asta începe să te depășească.

Trebuie să fi apărut o expresie înspăimântată pe fața ei, pentru că el spuse repede:

— Totul e în regulă. Ai să vezi.

Marie fusese pe punctul de a nega existența vreunui lucru care să trebuiască acoperit, și aproape-și mușcă buzele din pricina efortului de a păstra tăcerea.

Până la urmă, întrebă:

— Cum m-ați acoperit?

Scoseseră mecanismul de telecomandă și circuitul de televiziune înainte ca pompierii să ajungă acolo.

— Monitorul din camera lui Carl era practic terminat – povesti Mac. Așa că l-am aruncat în camera cu vechituri. Când am vorbit cu Carl...

Marie se electriză.

— Carl! – gâfâi ea.

— Ai uitat de acoperișul de metal pe care ne-a pus să-l instalăm, – zise

Mac împăciuitor. A deviat unda de șoc a exploziei. A fost ca și cum ar fi prevăzut din ce direcție avea să vină. Oricum, a promis să nu spună nimic.

Marie, stând întinsă acolo, făcu un aforism propriu: „Genul de bărbat care-i oferă iubitei lui un pact de sinucidere în doi, de obicei ochește foarte bine când trage spre ea și foarte prost când trage spre sine”.

Se înfurie. *A, le-a promis, da?* Dar nu o spuse tare.

În ea se amestecau prea multe sentimente și incertitudini ca să mai poată vorbi.

Acum era clar că Mac și Walter credeau că o salvaseră noaptea trecută, împiedicând descoperirea faptului că ea încercase să comită o crimă.

Ceea ce era uimitor era că cei doi făcuseră echipă ca să o salveze. Să fi avut faptul ăsta o semnificație specială?

Privi în sus, la Mac.

— Ce ai de gând să faci? Întrebă ea cu voce răgușită.

— De la mine n-ai să mai auzi argumente egoiste, – răspunse el. M-ai convins.

Te-am convins că ce? – se gândi Marie. *Că ce?*

Acum, știind despre Carl că e viu, se simțea vulnerabilă, dar până la ce punct, încă nu-și putea da seama. Mac nu dădea nici un semn că ar avea de gând să se retragă.

— Unde-i Walter? – șopti ea.

— Așteaptă afară. Am să-l trimit înăuntru.

Se aplecă și o sărută pe buze.

— Nu-ți face griji. Ai să capeți prăjitura, și poți s-o și mănânci.

Un minut după aceea ușa se deschise și intră Walter. Se trânti lângă pat și pe fața lui apărură un zâmbet ușor.

— Trebuie să-ți fac o plecăciune, zise el. Asta chiar că ți-ar fi rezolvat problema, nu?

Marie îl privi cu ostilitate infinită.

— Dar, continuă Walter, după ceea ce mi-a spus în noaptea în care m-a acuzat, aș fi preferat să rămână în starea asta; viu, incapabil să funcționeze. Așa că, deși era periculos pentru mine chiar și în starea asta, n-am mai avut de gând să-i mai fac și altceva.

În ceea ce o privea pe Marie, resentimentul făcea loc neînțelegerii. Nu reușea să înțeleagă ce vroia el să spună.

— Când mi-am dat seama, zise, că impotența mea nu te ținea la

adăpost de alți bărbați, pur și simplu am așteptat ocazia și am dat cu mașina peste el.

Marie simți cum se strânge sub cearșaf.

— De ce recunoști asta în fața mea? – suflă ea.

— Acum suntem în aceeași barcă, – explică Walter. E destul de greu să-ți imaginezi că unul dintre noi l-ar putea da de gol pe celălalt.

Deci nici el nu avea de gând să se retragă.

— I-ai spus lui Mac? – întrebă ea.

— Nu-ți face griji în privința lui. După ceea ce s-a întâmplat aseară, noi doi am ajuns la o înțelegere.

Scutură din cap, uimit.

— Ai fost teribilă cum ai forțat un deznodământ rapid în chestia asta. Ai încredere în femeie... spuse el tolerant.

Marie, care fusese forțată de fiecare dată când făcuse o mișcare, simți acut inutilitatea cuvintelor.

— Gândește-te, – continuă Walter, – ieri mă aflam în stadiul în care doar mă jucam cu ideea de a face dragoste cu nevasta lui Carl. Îți aduci aminte?

Marie își aminti lupta disperată pe care o câștigase.

— Simțeam că-mi va da o mare satisfacție, – zise Walter, – după ce Carl mă acuzase așa cum o făcuse. Dar după aceea m-am gândit, în cursul după-amiezii, și am hotărât că nu vreau asta. Pe urmă...

Își desfăcu brațele, zâmbind larg.

— După cele întâmplate aseară, Mac a insistat să fiu de acord să te împărțim.

Pauză. Marie se făcu mică de tot:

— Mac a fost de acord să faceți *asta?* – întrebă ea.

Walter o privi cu ochi strălucitori.

— Așa cum văd eu lucrurile, – spuse el încet, – tu simți ceva pentru bărbatul ăsta. Nu știu precis ce și cum, dar ceva este. Îmi închipui că ai putea să intri într-o relație cu el.

Marie începea să-și revină, să-și recapete rezistența. Walter probabil că îi văzu ochii, fiindcă ridică mâna repede:

— Stai! – zise el. Mi-am dat seama imediat că Mac era teribil de agitat și, bineînțeles, că n-ai să fii de acord și, în afară de asta...

Se opri o clipă, apoi continuă:

— Mă tem că scumpa mea soție m-a scârbit definitiv de femeile care au

legături cu alți bărbați.

Se opri. Expresia i se înăspri.

— Nu-l pot lăsa pe Mac să afle asta. Deci, să ne-nțelegem – tu și cu mine. Poți să fii a lui, dar nu care cumva să lași să-ți scape, vreodată, că nu ai fost și a mea. Altfel...

— Ce-ai să faci? – întrebă cu voce scăzută.

Privirea lui Walter deveni și mai dură.

— Voi spune că am fost amantul tău. Voi spune că am plănuit împreună asasinarea lui Carl. Voi jura că tu m-ai târât în toată povestea asta.

Se opri. Făcu un efort să înghită.

— Ai înțeles? – întrebă printre dinții strânși.

Marie avea aerul că se află la mare distanță. Pe ochi i se așternuse o ceață, asemănătoare norilor care se interpun între privirea cuiva și obiectele îndepărtate. Îi era imposibil să rostească ceva, dar își amintea unul din aforismele pe care le citise în cartea lui Carl: „Un bărbat are nevoie de multă energie pentru a-și aduce în pat o femeie frigidă și are nevoie de încă și mai multă energie pentru a o face să rămână acolo. Totuși, din când în când, o astfel de femeie reușește să ajungă într-o fundătură sentimentală, așa încât nu mai are nici o alternativă. Mă tot întreb cum aș putea s-o aduc pe Marie într-o asemenea stare, dar nici măcar nu încerc să-mi imaginez de câtă energie aș avea nevoie”.

□ XIII □

Trecuse o lună.

Se trezi în plină mânie. Marie rămase în pat nemișcată, conștientă că pielea i se inflamase și că, pe dinăuntru, avea un fel de corp străin și dur, un amestec de resentimente și emoții. Îi înțepeniseră mușchii, se afla într-o stare de tensiune. Avea sentimentul rezistenței și, totuși, se simțea neajutorată. Era cuprinsă de mânia unui prizonier, a unei forțe prinse în cursă și – ei, da, se gândi ea – a unui sclav.

Un sclav nu trebuie să-și manifeste furia, nici chiar atunci când ceilalți își bat joc de el.

Marie se îmbrăcă, cu nerăbdare. Pe când se machia, încercă pentru prima dată să-și destindă mușchii înțepeniți din jurul gurii.

Se gândi, neliniștită: *Trebuie să fiu atentă. Dacă mă urățesc, nu voi mai prezenta nici o atracție, iar Mac mă va părăsi. Și-atunci cine știe ce se va mai întâmpla?*

Gândul ăsta îi venise absolut întâmplător, astfel încât trecură câteva clipe bune până când reuși să înțeleagă toate implicațiile situației. Apoi...

— O, Doamne!

Ironia sorții o obliga să folosească toate trucurile feminine binecunoscute, pentru a menține situația exact așa cum era: farduri, saloane de cosmetică, masaj.

Da, cursa era absolut perfectă.

După o analiză scurtă și amară a realității, răsfoi cartea de telefon, găsi numărul unui salon de cosmetică din Beverly Hills și stabili să se ducă acolo în dimineața următoare.

Pe urmă, își reîncepu cercetarea și analiza progresului făcut în anumite domenii. Fiecare parte a echipamentului comandat de clienți prezenta dificultăți speciale de construcție.

Walter veni lângă ea. Spuse:

— Va trebui să-l întrebăm pe Carl în legătură cu asta.

Pe când Walter explica dificultățile în termeni tehnici, Marie îi urmărea cu atenție expresia feței. Era atât de calm, atât de obiectiv, părea să accepte atât de ușor întreaga situație.

Se gândi, mirată: *Oare de ce continuu eu să fiu atât de tulburată de situația asta? Nimănui altcuiva nu pare să-i pese.*

Îl asculta pe Walter cum expune problema, constata ce nu remarcase el în tot procesul pe care-l descria – de ce câmpul nu putea fi reversibil în condiții de superconductibilitate – și aproba liniștită din cap, spunând:

— O să-l întreb pe Carl.

În zilele acelea, ea nu propunea niciodată soluții. Asta era o treabă de bărbat.

Bâzâitul surd, al activității din laborator, se întrerupse brusc în momentul în care Marie închise, în urma ei, ușa izolată fonic de la camera creierului.

Mac era acolo.

Se întoarse spre ea și-i spuse vesel:

— Pe-aici totul e grozav. Are cel mai sănătos creier din lume. Oricum, ne va supraviețui tuturor. Vrei să vorbești singură cu el?

— Da.

Mac se îndreaptă spre ușă, dar se opri în prag:

— Ne vedem diseară? – întrebă el.

— Desigur.

Vocea ei era destul de tăioasă. Ce altceva putea face? Pentru ea nu mai exista scăpare.

Se întoarse și-l privi plecând, dintr-o dată curioasă. El ieși din cameră, privind înapoi, fiecare mișcare și fiecare mușchi al trupului său, puternic, de chirurg, pățind că exprimă un sentiment de acceptare.

Hotărâse să se întâlnească cu ea luna, miercurea și vinerea. În celelalte seri, dispărea devreme și nu reapărea la amiaza zilei următoare.

Firește, Mac era convins că Marie își petrece nopțile de marți, joi, sâmbătă și duminică cu Walter, dar era interesant că nici măcar o singură dată nu rămăsese prin preajmă, pentru a constata că lucrurile nu se petreceau deloc așa.

Absența lui părea o dovadă permanentă că prezența lui Walter continua să fie, pentru Mac, ca un cuțit dureros, înfipt într-un punct vital.

Marie se gândi: *Nu am decât o singură satisfacție în toată afacerea asta: faptul că, într-un fel, el fierbe la foc domol.*

În timp ce apăsa pe buton, simți din nou, bine înrădăcinată, furia aceea intensă, pe care nici un raționament nu o putea schimba.

Exact la fel ca ieri.

Ca alaltăieri și ca săptămâna trecută.

Se gândi: *Sunt la fel de pierdută ca și Carl.*

La fel erau Walter și Mac.

Toți se mișcau împreună prin spațiu, undeva, dincolo de orbita planetei Marte, cel puțin.

Se îndreptau spre marea noapte a universului.

